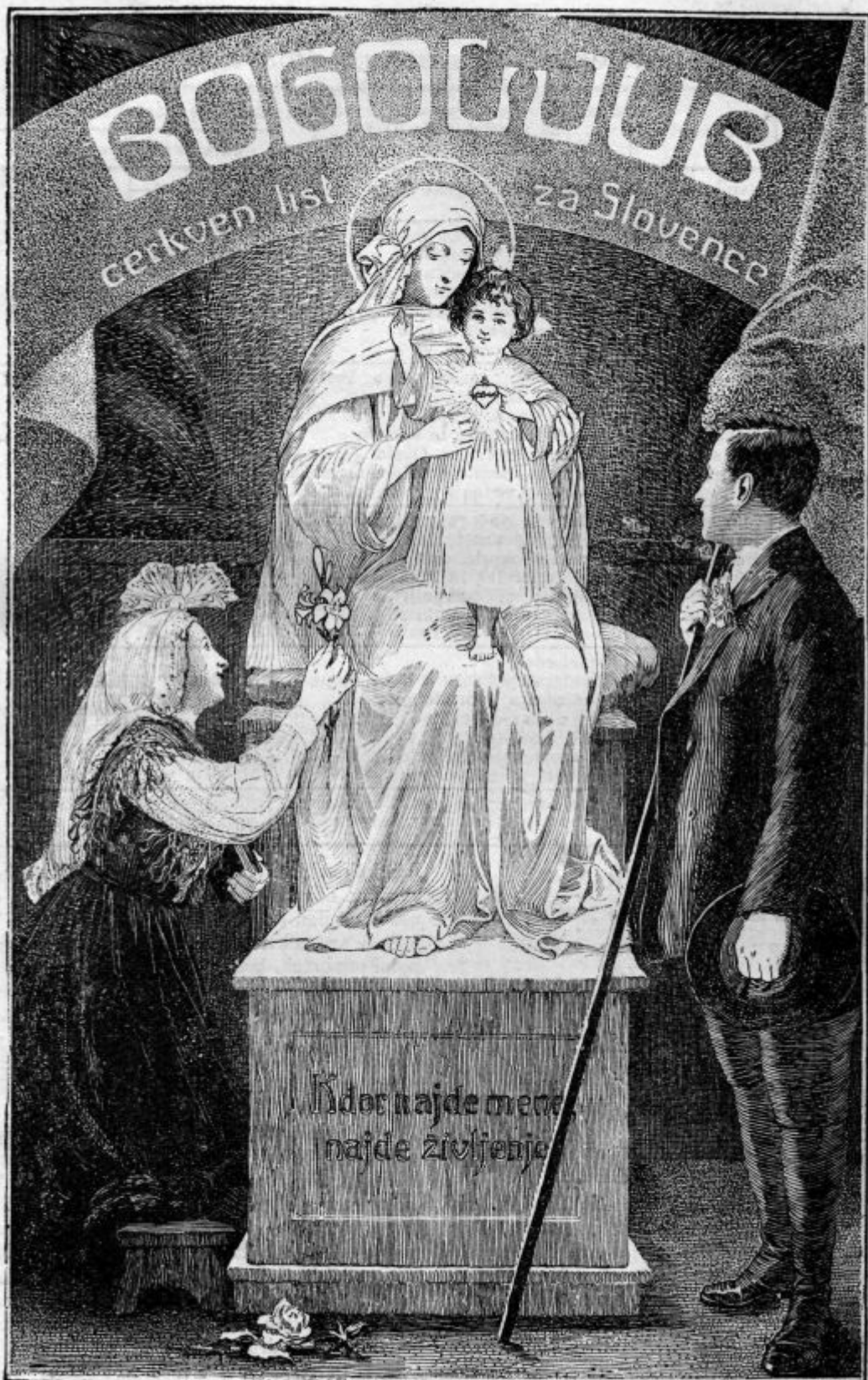

Poštna plačana v gotovini.

Leto XVIII. 1920.

Št. 9, 10. September, oktober.

Koledar za oktober 1920.

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. Očeta:
Obnovljenje krščanstva v delavnicah.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostolstva molitve, za vsak dan še važne, nujne zadeve.	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v		
			ljubl. škof.	lavant. škof.	
1 2	Petek Sobota	Remigij Angeli varuhi	Poklici v duhovski stan Naša mladina	Lj. Srce Jez. Dovje	Laško Loka
3 4 5 6 7 8 9	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Rožnovenska Franč. Ser. Placid Bruno Justina Brigita Dionizij	Skupna družinska molitev Redovi sv. Frančiška Spreobrnjenje poganskih narodov Smisel za notranjo molitev Varnost pred državnimi sovražniki Vojne udove in sirote Očitno spoznanje vere	Tomšelj Kamnik Fr. Logatec Sv. Jošt, Kand. Bloke Rovte Polom	Sv. Jakob v D. Sv. Rup. n. P. Sv. Jedert Razbor Trbovlje Sv. Mikl. p. R. t.
10 11 12 13 14 15 16	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Franč. Borg. Nikazij Maksimiljan Edvard Kalist, pap. Terezija Gal, op.	Jugoslovan. razumništvo. Volitve Naši vojaki Stanovitnost v veri Stanovitnost po misijonih Pokorščina do sv. Očeta Udanost v trpljenju, Karmeličanke Pobožno vedenje pri božji službi	Smibel p. Žuž. Erzelj Sv. Gora Rob Prežganje Lom Boh. Bela	Sv. Marj. p. R. t. Sv. Lenard Sirje Jurklošter Videm Brežice Zup. cerk.
17 18 19 20 21 22 23	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Marjeta Alak. Luka, ev. Peter Alk. Janez Kant. Uršula Kordula Jan. Kap.	Ljubezen do presv. Srca Jezusov. Krščanski umetniki Pravi spokorni duh Boj zoper laž in hinavstvo Srčnost zoper zapeljivce Stanovitnost v poklicu Vojaški duhovni pastirji	Podkraj Horjulj Golo Zagorje n. P. Lj. pri nunah Budanje Smihel p. K.	Brežice Franč. Brežice bólniš. Rajhenburg
24 25 26 27 28 29 30	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Rafael Krispin Evarist Frumencij Simon in Juda Narcis Alfonz Rodr.	Izseljenci Pridnost pri delu iz dobr. namena Krščanska dobrodelnost Boj zoper oduševstvo Naši škofje Blagoslov letnih pridelkov Poklici v redovni stan	Dol Sp. Brnik Trnovo na N. Ig Črnuče Rudnik Mačinja vas	Trapisti v Rajhenburgu Sevnica Pišce Bizeljsko
31	Nedelja	Velbenk	Spolnov. postne post. V okt. umri	Radoljica	Dobova

Odpustki

za mesec november 1920.

I. Odpustki celega mesca novembra.

Verniki, ki opravljajo vsak dan kako pobožno vajo v tolažbo dušam v vicah, dobe:
 1. vsak dan odpustek 7 let in 7 kvadragen;
 2. popolni odpustek poljuben dna v mescu, če prejmejo svete zakramente, obiščejo cerkev in tam molijo po namenu sv. očeta.

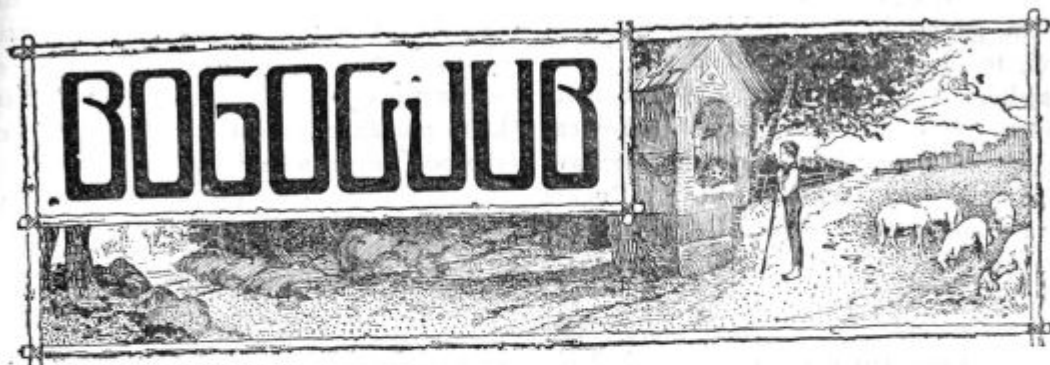
II. Odpustki ob določenih dnevih mesca novembra.

1. **Ponedeljek. Vsi svetniki.** Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom rožnovenske bratovščine; d) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik na-

loži kako drugo dobro delo. — Tretjerednikom vesoljna odveza. Danes opoldne počenši in cel naslednji dan do polnoči morejo verniki, ki so prejeli sv. zakramente, tolikokrat dobiti popolni odpustek, kolikorkrat obiščejo cerkev ali javno kapelo in tam molijo po namenu sv. očeta. Vse odpustke morejo obrniti v prid dušam v vicah. Molitve se lahko opravijo tudi na podružnici. Spoved se lahko opravi že en teden prej, torej od 25. okt. dalje; sv. obhajilo pa se mora prejeti ali danes ali pa jutri.

2. **Torek. Vernih duš dan.** Popolni odpustek: a) udom bratovščine za duše v vicah; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj; c) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik naloži kako drugo dobro delo; d) udom rožnovenske bratovščine danes ali v osmini v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo.

4. **Četrtek, prvi v mescu.** Popolni opu-

Na široko, da, — a tudi na globoko!

Premišljanje po mariborskem taboru.

1. Na široko —

ali kako je bilo v Mariboru.

To vam je bilo res krasno! Saj smo videli v Ljubljani o priliki katoliških shodov že veliko lepega; a kaj takega kakor je bilo v Mariboru, pa še ne. Središče in višek vsega je bil seveda sprevod, sveta maša s pridigo in zborovanje v nedeljo dopoldne na glavnem trgu. Glavni trg v Mariboru je za tako reč kakor nalašč. Ljubljana nima takega trga. Pa še marsikako drugo mesto ne. Še Gradec ga nima. Kvečjemu Zagreb, pa je komaj toliko velik. Saj hiše na mariborskem trgu niso kaj posebnega; a trg je obširen, pravilen in raven, na sredi kip Matere božje, na strani pa rotovž z balkonom, raz katerega se lahko govori. Saj pravim: kakor nalašč!

Sprevod na ta trg, ki je trajal pol drugo uro, je bil tako lepo urejen, kakor da bi ti ljudje korakali po tej poti in v tem redu vsako nedeljo, ne pa prvič. In ko se je ta reka zlila skupaj v jezero na trgu, kako veličasten pogled! Pred kipom nebeške Kraljice, ki stoji sredi trga, domači knez in škof, obdan od duhovske asistencije; za njim na klečalnikih šest drugih škofov sliublianski, zagrebški nadškof

in pomožni škof, senjski, križevački in sarajevski). Okoli njih nad 40 krasnih zastav. Za škofi velika četa Orlov, slovenskih v rdečih, čeških pa v plavih srajcah, ob strani mogočen pevski zbor, ojačen z vojaško godbo, okoli in okoli pa glava pri glavi, ves trg skoro poln ljudi. Pravimo: skoro. Kajti malo prostora je bilo še praznega. Koliko je torej moralo biti ljudi skupaj? Šteti jih seveda nobeden ni mogel. Pač, liberalci so jih šteli in našteli so jih 15.000. Z vso svojo lažnivostjo niso mogli števila znižati še bolj. Tudi 15.000 je že lepa številka. Toda tisti, ki ne gledajo skozi očala nevoščljivosti in sovraštva, so jih cenili na 40 ali 50.000; nekateri trdijo celo 80.000. Da, če pravijo, da jih gre v cerkev sv. Petra v Rimu 70.000, moramo reči, da jih je bilo tukaj več kakor jih more sprejeti vase cerkev sv. Petra. Celo mogočni glas lavantinskega knezoškofa ni mogel prevladati celega tega prostora in ogromne množice. Tisti, ki smo stali zadaj in ob strani, smo dobro slišali glas, a žal, ne razumeli.

Po končanem cerkvenem govoru pa se je množica obrnila proti rotovžu, na čigar balkonu so se prikazovali razni govorniki in napenjali svoj glas, da bi to je-

zero ljudstva prevpili. Med vsemi znamenitimi govorniki najbolj znamenit je bil prvi, to je zastopnik osrednje vlade belgrajske, srbski minister dr. Janković. Imamo torej dva doktorja Jankoviča: našega blažega, globoko vernega zdravnika dr. Franca Jankoviča, ki je bil nekaj časa minister vere in je v Belgradu vsak dan pri sv. maši. Želimo mu, da bi mogel zopet zasesti ministrski stol in dolgo sedeti na njem. Taki, da, taki morajo biti ministri vere! Drugi pa je Srb dr. Velizar Janković, minister poljedelstva, postaven in prikupljiv mož. Govoril je nam katoličanom prav iz srca: Slovenci, le ohranite svojo katoliško vero! Človek brez vere je prosta živalinja (žival). Brat mi mio, koje vere bio. Mi Srbi hočemo pustiti vsakemu, kar je njegovega. Pridite tudi vi k nam, da se bolje spoznamo! —

Da je poslal tudi regent Aleksander na katoliški tabor svojega zastopnika, to je bila gotovo čast in veselje za nas.

To je bilo torej vnanje lice tabora — lepo, svetlo, sijajno.

Pa tudi sicer se nimamo kaj potožiti. Vse se je vršilo v redu; o nobenem neredu ali izgredu ni bilo slišati. Nobenega človeka ni bilo videti pijanega. Fantje in dekleta so se vedli dostojno; niso delali nečasti katoliškemu imenu.

Popoldansko telovadbo je spočetka nekoliko motil dež. Ali je ta dež priletel sam od sebe, ali ga je Bog prav nalašč poslal, da nas je malo poškopil, tega seveda ne moremo vedeti. Na misel pa so mi prihajale besede sv. Beda Častitljivega, ki jih beremo v brevirju, ko razlaga besede Jezusove: Ne bojte se, mala čeda... »Malo čedo izvoljenih imenuje Gospod ali zaradi večjega števila zavrženih ali pa še bolj gotovo zaradi ponižnosti; hoče namreč, da njegova Cerkev, če je še tako številno razširjena, raste v ponižnosti in v objubljenem kraljestvo božje prispè v ponižnosti.

Ali se vam ne zdi, da se te besede prav dobro podado tudi na naš tabor?

Tabor se je obnesel imenitno, množica ljudstva je bila ogromna; zdaj pa pazite — se mi zdi, da je hotel Bog reči — da se ne prevzamete, da ostanete ponižni, kajti ponižnim dajem svojo milost, prevzetnim se pa ustavljam!...

* * *

2. Na globoko! — ali kako naj bi še bilo.

Na široko se torej Orel dobro razvija. Treba bi bilo zdaj, da bi se razvijal tudi na globoko. Saj razumete, kaj hočemo reči? Seme, ki pade na plitvo zemljo, ob času suše, ker nima vlage — usahne. Zato mora naša mladinska organizacija korenine globoko pognati v debelo zemljo resnično krščanskega življenja, le potem se smemo nanjo v vsakem slučaju zanesti, le potem nas upi, ki jih nanjo stavimo, ne bodo goljufali. Zunanost: zunanja lepota, nastop, manifestacija je potrebna; to vliva pogum, bodri zaspane, osrčuje malosrčne. Toda sama zunanost nam ne sme zadoštovati. Versko življenje, to je cilj in jedro krščanske organizacije. »Le eno je potrebno, Marija si je najboljši del izvolila, ki ji ne bo odvzet.«

Sedanje vodstvo Orla samo želi poglobljenja krščanskega življenja. Vodstvo Orla in vodstvo Marijinih družb je imelo skupno posvetovanje, na katerem smo sklenili drug drugega podpirati. Vodstvo Orla je samo izreklo željo, da naj zborujejo na Orlovskem taboru tudi mladeniči Marijine družbe, katerega naj bi se udeležili tudi Orli, da bi se vneli za družbe. Zato se je rastavilo zborovanje obeh organizacij na istem prostoru, drugo za drugim. Na zunaj se je torej tabor obnesel sijajno in v tem oziru gotovo rodil tudi lepe uspehe. Nam je vtil novega poguma, nasprotnikom pa strah. Mislili so že, da nas bo po končani vojski konec, in podajali so si roke — liberalci, gosposki in kmečki, samostojneži, socijalisti in komunisti, kako si bodo razdelili

naš plen. Mislili so, da bodo »klerikalnega zmaja« popolnoma ubili, zdaj pa vidijo, da se fa žival ne da ubiti. Tolika množica katoliško čutečega ljudstva je dokaz, da krščanstva na Slovenskem še ne bo konec. Posebno je veselo, da se mladi ljudje navdušujejo za krščanske vzore in prisegajo zvestobo svetemu križu. Najbolj veselo pa je, da se zbirajo v znamenju križa dijakih, bodoči učenci in vodniki naroda. 1300 menda se jih je zbralo. Posebno veselo je tudi, da se na **Hrvatskem** takó budi katoliška misel. Katoliški naraščaj hrvaški daje najboljše upe, da bodo za Hrvaško prišli v tem oziru boljši časi. In kar nas mora navdajati tudi z velikim veseljem, je to, da tudi na **Češkem**, kjer se brezverstvo posebno predrzno šopiri, katoliška zavest raste in se širi; celih 64.000 udov menda šteje katoliški češki Orel.

Sporočiti pa moramo, da se nam zborovanje Marijinih družb na taboru ni popolnoma posrečilo. Tako da je čutil predsednik zborovanja potrebo reči: V morje navdušenja, v katerem plavajo danes naše duše, je zdajle na moje srce kanila ena kaplja pelina...

Krive so bile deloma vnanje okoliščine. Prvič se je zborovanje Orlov začelo eno uro kasneje kakor napovedano. Potem je bilo vmes celo vrsto dolgih pozdravov. Potem sta prišla ministra dr. Janković in dr. Korošec, ki smo ju seveda z velikim veseljem sprejeli in poslušali. Ker so zborovalci že dolgo časa sedeli, smo menili, da jim je treba dovoliti nekaj minut oddiha, da si malo ude pretegneje. Fantje so šli, a nazaj jih večinoma ni bilo več. In tako je bilo pri zborovanju Marijinih družb več črnih sukenj kakor pa rdečih srajc.

Govorili so v imenu Marijinih družb:

Deželnosodni svetnik v Cirknici, dr.

Matija Lavrenčič: **Verski ponos.**

Jurist Zvonko Dokler: **Kongregacija — cvet organizacije.**

Računski nadsvetnik Avguštin

Zajec: **O svetem obhajilu**

Imeli smo torej dva starejša, prav odlična govornika. In želeli bi bilo, da bi bili fantje poslušali in gledali, kako se visoki uradniki prav nič ne sramujejo vere in pobožnosti. Posebno govor o verskem ponosu bi jim bil potreben, da ga slišijo. Kajti ravno verskega ponosa jim manjka. Pijančevanje, ponočevanje, postajanje zunaj cerkve, kletev, priduševanje, kvantanje — to velja splošno (ne ravno pri Orlih) za imenitno, tega se nobeden ne sramuje; sram je ljudi samo — pobožnosti.

V imenu **hrvaških** Marijinih družb je pozdravil Franjo Popović, pobočnik gradjanske (meščanske) kongregacije v Zagrebu.

V imenu **čeških** pa Anton Kopecký iz Brna.

Oglasil se je k besedi tudi Matija Mikelj iz Kamne gorice v orlovskem kroju in povdarjal, da Orli morajo biti za Marijino družbo, saj je bil tudi ustanovnik in prvi predsednik Orlov, rajni dr. Lovro Pogačnik blagega spomina tako zgleden Marijin družbenik.

Popoldne ob 5. je govoril v imenu Marijinih družb na grobu škofa Slomška medicinec Ivo Peršuh krasen govor v časten spomin Slomšku.

Sprejeli smo na zborovanju sledeče

resolucije o Marijinih družbah:

1. Na Orlovskem taboru zbrani Orli in kongreganisti izjavljajo, da hočeta obe organizaciji živeti v medsebojnem najboljšem prijateljskem razmerju ter druga drugo podpirati, ker je končno cilj obeh isti: vzgajati krepostno, za vse dobro vneto mladino.

2. Člani obeh organizacij naj si štejejo v dolžnost in čast, da javno in neustrašeno kažejo svoje versko prepričanje, da ga pogumno branijo in se potegujejo za pravice sv. Cerkve, ki jih sovražniki vseh vrst v besnem sovraštvu združeni napadajo.

3. Želi se, da se kolikor mogoče vsi fantje organizirajo v Orlu, ki ne bodi sa-

mo telovadna, ampak predvsem izobraževalna organizacija.

4. Želi se, da se orlovska organizacija povsod izpopolni in dovrši z marijansko. Kjerkoli je Orel, naj se dela na to, da se iz boljših članov ustanovi Marijina družba.

5. Fantje Marijinih družb naj se zavedajo, kolika čast je, biti služabnik Marijin. S ponosom naj se imenujejo sinovi Marijini. Svoje versko prepričanje naj kažejo predvsem s prejemanjem sv. obhajila, da bodo pravi »bogonosci«.

6. Vstop v Marijino družbo se posebno priporoča dijaštvu, srednje- in visokoškolskemu, kakor tudi akademičnemu starešinstvu. Le zgledno versko življenje nam bo dalo celih katoliških mož, kakršnih naš čas potrebuje. Bogu sovražnega sveta ne bomo pridobili, če se mu prilagodimo, marveč če se mu ustavljamo.

7. Ženstvo naj se organizira predvsem po Marijinih družbah. Družbe naj se ne omejujejo na strogo cerkveno polje, marveč naj gojijo tudi zanimanje za javno življenje in naj razvijajo v tem oziru bolj živahno delavnost. Le tam, kjer je potreba, naj se Marijina družba izpopolni z orliškim odsekom, v katerega se lahko sprejemajo tudi nekongreganistinj.

8. V vsaki župniji naj se ustanovi Marijin vrtec, ki naj se izpopolni z orliškim naraščajem.

* * *

Ker je danes poročilo že precej naraslo, da ne bo predolgo, si prihranimo nadaljno razmišljanje o teh resolucijah in kar je s tem v zvezi, za prihodnjo številko.

Omeniti moramo še, da tudi z zborovanjem Svete vojske nismo imeli prave sreče. Bilo je toliko ljudi, da je bilo vredno govoriti; a ne toliko, da bi mogli biti posebno navdušeni. Menda ni bil zadet pra-

vi dan: ponedeljek, dan po končani slavnosti, ko so udeleženci večinoma že odšli. A bilo jih je vendar še vedno precej v Mariboru, toda vse je hitelo k političnemu zborovanju, ki je bilo ob istem času. Tam se je vse trlo. Tudi mi poznamo potrebo katoliške politike. A politika ne sme preveč prevladati vsega; to bi bilo dokaz naše plitvosti in površnosti. Resno delo za нравno povzdigo ljudstva, ki ga ravno hoče »Sveta vojska«, se ne sme omalovaževati in v kot porivati kakor nebodigatreba. Tudi Štajerci, ki smo jih vabili v dveh zadnjih številkah Bogoljuba, so se nam slabo obnesli. Le nekaj za vse dobro vnetih deklet in ženā se je odzvalo našemu vabilu...

Popoldne istega dne je bilo na istem kraju zborovanje Dobrodelnosti. »Dobrodelno« zborovanje ni bilo ravno slabo obiskano. A kako je Dobrodelnost s treznostjo premalo uvaževana, je najboljši dokaz to, da pri dopoldanskem kakor pri popoldanskem zborovanju ni bilo iz Maribora samega skoro nobene udeležbe.

* * *

Ako omenjamo pomanjkljivosti, ki smo jih opazili na taboru, nikakor nočemo zbrisati celotnega vtiska vsega tabora. Bil je veličasten. Hvaležni moramo biti Bogu za te krasne dneve. Srce nam je veselja plalo in solze ginjenja so silile v oči, gledajoč toliko armado mladih ljudi, ki se — v teh veri sovražnih časih — zbirajo v znamenju svetega križa in mu prisegajo zvestobo. V tolažbo nam je bilo in v pogum v težkih bojih, ki jih bijemo s peklen-skimi vrati.

Le to hočemo povdariti, da se ne smemo zadovoljiti s tem, da se razvijamo le na široko, marveč da moramo stavbi, ki jo zidamo, dati globok temelj, da bo dobro držala in kljubovala vsem viharjem, ki še pridejo...

Potovanje v Rim k letošnjim novim blaženem in svetnikom.

Poroča dr. Anton Zdešar.

Hvala Bogu, topot so me pa naši ljubeznivi Italijani pustili pri miru. Ko sem moral lanskega oktobra skozi Trst, je že čisto malo manjkalo, da me ni neki srpogledi tenente (poročnik) vtaknil v luknjo. »Prav se ti godi, kaj pa zopet kolovratiš po svetu?« porečeš morda, ljubeznivi bogoljub. Poslušaj, zakaj!

Že pred meseci je prišla do usmiljenih sester sv. Vincencija Pavelskega vesela novica, da bo njih soustanoviteljica, zveličana Ludovika Marijak (Louise de Marillac), 9. majnika v baziliki sv. Petra v Rimu prišteta med blažene. Tudi moja malenkost je dobila poziv, da bi se udeležil teh rimskih slovesnosti. Pot pelje sicer skozi naše zasedeno Primorsko, in vselej, kadarkoli se spomnim te sirote, in še bolj, kadar se moram voziti skozi to »solzo naših oči«, mi je srce nepopisno težko. Ali Rim — sveto mesto, sv. oče, središče krščanstva — to je pa vendar naposled premagalo, in tako sem vzel dne 3. majnika romarsko palico v roko in hajdi v Rim!

Ne bom opisoval svojega potovanja, omenim le, da romarske palice nisem nič rabil, kajti lukamatijevi konji so vozili tako hitro, da sem bil v Rimu, potem ko sem odšel iz Ljubljane v ponedeljek o poldne, že v torek ob eni popoldne. Da sem si tu ogledal kar le veliko mogoče znamenitosti poganskega in krščanskega Rima, da sem zlezal celo v jabolko nad kupolo sv. Petra, je samoposebi umljivo; pripovedovati vam hočem le o slovesnostih v baziliki sv. Petra.

Letošnje beatifikacije in kanonizacije (proglašanje novih blaženih in svetnikov) so trajale od 9. majnika pa do 13. junija; 43 novih blaženih in svetnikov je proglašila sv. Cerkev za svoje posebne priprošnike v nebesih. Vrsto teh slovesnosti je

otvorila blažena Ludovika, ki je bila, kakor že omenjeno, obenem s sv. Vincencijem Pavelskim soustanoviteljica usmiljenih sestrâ. Da je prihitelo v Rim iz vseh krajev sveta tudi precejšnje število teh hčerâ blažene Ludovike, kdo jim bo zametil? Saj so prišle k proslavi svoje blažene matere.

V baziliki sv. Petra so delali »sanpeterini« (šentpeterčani) prav pridno razne priprave za slovesnosti. Na pročelju so bili že obesili veliko sliko, predstavljajočo enega izmed treh potrjenih čudežev, ki so se dogodili na priprošnjo blažene; sliki dveh drugih čudežev sta viseli v baziliki sami na desno in na levo ob vhodu v apsidu. Onkraj papeževega oltarja sv. Petra, čisto v ozadju nad oltarjem, v katerem je stol sv. Petra, pa se je videla takozvana »glorija«, to je slika, predstavljajoča novo blaženo v nebeški slavi. Okoli glavnega oltarja sv. Petra (confessio) so bile že pripravljene tribune ali odri, ki so bili namenjeni raznovrstnim udeležencem pri slovesnosti, za druge udeležence pa posebni prostori s klopmi. Delavci so preskušali, kako bo kaj svetilo tisoč in tisoč električnih žarnic, ki naj bi razsvetljevale prelestno okrašeno apsidu, ki je bila določena za vršitev teh svetih obredov.

Veselo solnce je sijalo v nedeljo, dne 9. majnika, na rimskem nebu. Veselje z neba in veselje v srcu — kdo bi z lahkim korakom ne hitel proti Sv. Petru? Že davno pred poldeseto uro, za katero je bil napovedan začetek slovesnosti, je že vse vrvelo na trgu Sv. Petra in hitelo proti baziliki. Sicer ni bilo to nedeljo še vseh francoskih romarjev v Rimu, -- za nedeljo, 16. majnika, ko so proglasili za svetnico devico orleansko, Ivano D'Ark, jih je bilo napovedanih 25—30 tisoč — ali vendar največji del teh ljudi je bilo s Francoskega; oč vseh strani ti je donela francoščina na

uho. In prav so imeli, da so prišli: saj je bila blažena Ludovika njih rojakinja, ravnotako sv. Marjeta Marija Alakok, njih rojakinja slavna devica orleanska, njih rojakinje še 15 drugih mučenic, ki so vse dosegle letos čast oltarjev.

Kdor hoče ob takih slovesnostih od blizu kaj bolje videti in slišati, si mora oskrbeti posebno vstopnico, ki mu daje pravico do prostorov blizu oltarja. S to vstopnico se je treba potem izkazati pri več kot eni straži. Zunaj bazilike je opravljala službo rediteljev italijanska kraljeva straža, v baziliki sami pa sanpietrini in papeževe straže. Vkljub vstopnici, ki mi je odkazovala mesto na nekem bolj oddaljenem ograjenem prostoru, sem se vendar mogel zmuzati skoraj čisto pred oltar, kjer so se vršili obredi. Na tribuni na epistelski strani so imele svoj prostor usmiljenke, poleg nje je bila tribuna za diplomatski zbor, za rimske patricije in za razne druge visoke ličnosti, kakor pravimo zdaj v Jugoslaviji. Na evangelijski strani je bila poleg oltarja tribuna za papeževe sorodnike, poleg nje tribuna za predstojništvo misijonske družbe in usmiljenih sestrâ in čisto spredaj na obeh straneh presbiterija sedež za škofe. Ob pol desetih je prišel kapitelj sv. očeta, za njim pa kardinali: prvi kardinal Vanutelli, potem kardinal Vico, potem prefekt kongregacije za svete obrede, potem kardinal Merry del Val itd., naposled monsignor Virili s svojo asistenco, ki je imel ne vem že kakšno važno vlogo pri razpravi za beatifikacijo blažene Ludovike. Preveč bi bilo, če bi hotel opisovati vse podrobnosti svetih obredov. Ko je bil prebran odlok, s katerim sv. oče proglásê Ludoviko Marijak za blaženo, zažaré nankrat visoko gori nad stolom sv. Petra okoli glorijske in zadaj za njo tisočere lučice, ki pokažejo podobo blažene v nebeški slavi. »Te Deum laudamus« zapoje duhovščina, »te Dominum confitemur« nadaljuje sikstinska kapela, in vsa nešteta množica v cerkvi prepeva menjaje s pevci hvalospév sv. Ambrozija. Bilo je res krasno in po mnogih licih so polzele solze svetega gi-

njenja, iz src pa se je dvigala vroča molitev k novi blaženi, materi usmiljenih sestrâ. Ko vtihne pesem, pa zadoni cerkvena prošnja: »Prosi za nas, blažena Ludovika,« »da vredni postanemo obljub Kristusovih«, odgovori ljudstvo, in duhovnik moli: »Bog, početnik in nagrada ljubezni, ki si vzbudil v svoji Cerkvi novo družino, in si hotel, da ji boði blažena Ludovika mati, daj, prosimo, da vršêč dela krščanske ljubezni zaslužimo doseči v nebesih zasluženó plačilo. Po Gospodu našem« itd. In da se je dalo po takem uvodu pri slovesni maši lahko moliti, sem videl iz zbrane pobožnosti, s katero je vse prisostvovalo pri sv. daritvi. Ravno opoldne je bila lepa slovesnost pri kraju.

Za popoldne o pol šestih pa se nam je pripravljalo nekaj novega: pri popoldanski službi božji bomo videli s v. o č e t a. Navada je namreč, da pridejo sveti oče molit pred podobo tistih, ki so bili proglašeni za blažene, nakar je še blagoslov z Najsvetejšim. Kadar pridejo sveti oče iz Vatikana doli v baziliko, so pa varnostne odredbe še vse natančnejše. Ves trg svetega Petra je bil to popoldne od enega konca do drugega zaprt s kordonom italijanskih kraljevih straž, ki so spustili skozi samo tiste, ki so se mogli izkazati s posebnimi vstopnicami za popoldne. Tudi v baziliki si moral vstopnico pokazati še pri marsikateri straži, preden si prišel do prostora, do katerega ti je vstopnica dajala pravico. Straž v cerkvi je bilo še več ko dopoldne, a stražo so imeli samo papeževi vojaki, dočim so dopoldne skrbele za red v baziliki tudi kraljeve straže. Med papeževimi stražami mahajo v oči posebno švicarji s svojo pisano srednjeveško vojaško opravo, s helebardami v rokah, z oklepom okoli prsi in s čelado na glavi. Ljudi vse polno, moški po predpisu v črni obleki, ženske istotako po predpisu v črni obleki in s kopreno na glavi; klobuki so jim, če se hočejo udeležiti take slovesnosti, prepovedani — čisto prav, sem si mislil, da ne bodo s kakimi širokimi krajevci zakrivale pogleda. Vse pričakuje z

napetostjo, kdaj pridejo sveti oče. Začne se sprevod, v katerem je posebno veliko škofov. Naposled se zasliši tam zadaj žihavnejše žuborenje med gostó natlačeno množico: svetega očeta neso. Nekdaj so pozdravljali prihod papeža z glasnim »živijo«, zdaj je to prepovedano, samo z belimi robci mahajo zlasti ženske v pozdrav. Počasi se pokaže nosilnica; nosi jo, zdi se mi, kakih 12 do 14 v rdečo oblečenih nosilcev. In na nosilnici tista oseba, ki je temeljni kamen vojskujoče se Cerkve na zemlji, v katerega imajo uprte svoje oči ne samo katoličani, ampak tudi drugoverci, in katerega vpošteva vsa brezverska moderna družba in ki se ozirajo nanj glave vsega sveta. Na obe strani blagoslavlja klečečo množico. Sprevod se je premikal gori grede desno ob konfesiji. Kako so molili pred podobo in kdo je potem imel blagoslov z Najsvetejšim, nisem mogel videti, ker nisem imel tako ugodnega prostora kakor dopoldne. No, stal sem vendar precej blizu oltarja in ko se je nazaj grede pomikal sprevod ob levi strani konfesije doli, sem stal skoraj v prvi vrsti, tako da so nesli svetega očeta skoraj tik mimo mene. Videl sem, da so sveti oče precej majhne postave in parjave polti, ne pa kakor sem prej enkrat slišal, da so beli kot zid.

Na Vnebohod sem bil še pri kanonizaciji svetega Gabrijela iz reda Pasionistov in svete Marije Marjete Alakok. Topot pa je bil velik križ z vstopnicami, ker so jih že precej pobrali novodošli francoski romarji. A vkljub temu sem imel srečo: eden naših kitajskih škofov (apostolskih vikarijev) mi je ponudil, naj ga spremljam v sprevodu pred papežem kot njegov tajnik; samo plašča da mi je treba, skoraj takšnega, kakor smo jih nosili prej ljubljanski bogoslovci. Dobro, sem si mislil, to je pa še bolje kot vstopnica! Mimo sikstinske kapele sem prišel s svojim škofom precej daleč notri v Vatikan, kjer so se zbirali škofje in devali nase roket, pluviale in mitro. Kako naj bi vam mogel opisati te razne dostojanstvenike in vso to

osobje papeževega dvora, ki se je tu postavljalo v slovesen sprevod! Kako te raznovrstne zastopnike raznih redov in kongregacij, razne zборе cerkvenih pevcev! Le toliko povem, da se je vršil ves sprevod od četrta na devet pa do tričetrt na deset, torej poldruho uro. Samo nadškofov, škofov in opatov z mitro in palico je bilo nad 300. Med njimi so stopali svetovno znani možje, n. pr. belgijski kardinal Mercier, pariški kardinal Amette, londonški kardinal Bourne, ki je bil lani v Ljubljani tako slovesno sprejet. Tudi ruanski kardinal Dubois, ki je bil letos marca v Ljubljani.

Obredi pri kanonizaciji so trajali nad eno uro, mnogo delj kakor pri beatifikaciji. Nato se je začela slovesna sv. maša, ki je trajala nad dve uri. Darovali so jo sveti oče sami na oltarju sv. Petra. »Zadnjikrat so tu maševali Pij XII. leta 1906., danes je od takrat zopet prvokrat papeževa maša na tem oltarju,« mi je pravil neki sanpetrinar. Evangelij so peli latinsko in grško. Pred darovanjem so nesli zastopniki obeh redov, pasionistov in Marijinega obiskovanja, v sprevodu darov pred papeža: par velikih lepo izdelanih sveč, takih kot so pri nas velikonočne, nekaj kruhov, vode, majhen krasno izdelan sodček vina, dve lični dragoceni kletki z golobčki in grlicami itd. Med nosilci teh darov je bil tudi osemdesetletni sivolasi brat svetega Gabrijela. Ko je pokleknil pred svetega očeta, so mu čestitali, da je dočakal kanonizacijo lastnega brata in so kaki dve minuti prijazno z njim govorili. Med povzdigovanjem so zadonele visoko gori v kupoli znane srebrne trobente. Vse je bilo tiho, vse zamaknjeno v sveto opravilo na oltarju in v srebrno čiste glasove lepe melodije, ki je donela doli iz kupole. Ginljiv trenutek! Šele opoldne je bilo vse končano. Ko smo spremili svetega očeta zopet nazaj v Vatikan, je bilo videti, da so bili precej utrujeni.

Naj vas seznanim nakratko z blaženci in svetniki, ki so bili letos za take proglášeni.

Blažena Ludovika Marijak je bila rojena v Parizu 12. avgusta 1591. Pod vodstvom sv. Vincencija Pavelskega je zbraša 29. novembra 1633 prve usmiljene sestre okoli sebe. Bila je čista duša v dekliških, v zakonskih in vdovskih letih, srce ji je bilo polno ljubezni do ubogih. Pod vodstvom sv. Vincencija je dosegla izredno stopinjo popolnosti in storila s svojimi sestrami v tedanjih žalostnih časih ter dela po svojih duhovnih hčerah še danes po vsem svetu neizrečeno mnogo dobrega. Umrla je 15. marca 1660, pol leta pred sv. Vincencijem.

Sv. Gabrijel od žalostne Matere božje, med svetom Frančišek Possenti, je bil rojen v mestu Assisi 1. marca 1838 in je vstopil z 18 leti v red pasionistov. Bil je drugi Alojzij in v šestih letih, ki jih je preživel v redu, je došel s čudovito čistostjo do visoke svetosti. Ko je 27. februarja 1862 umrl, še ni imel 26 let.

Obenem z njim je bila prišteta k svetnicam tudi naša znanka Marija Marijeta Alakok. Rojena 22. julija 1647 je stopila v red Marijinega obiskovanja v Paray-le-Monial-u, ko je bila stara 24 let. Na svetega evangelista Janeza dan 27. decembra 1673 ji je razodel Zveličar svoje božje Srce. Dne 27. oktobra 1680 je šla v nebesa po zaslužen plačilo.

Dne 16. majnika pa je bila pri svetem Petru velika slovesnost za Francoze: proglasili so za svetnico Devico Orleansko, Ivano D'Ark, ki je v 15. stoletju rešila Francijo pred Angleži. Ti so jo leta 1431. v mestu Rouen na grmadi sezgali; bila je stara šele 20 let (rojena 1411 v Domremy v Vogezih).

Na binkoštno nedeljo, 23. majnika, so pa dobili globokoverni Irci novega pri-

prošnjika v nebesih: za blaženega je bil proglašen nadškof Oliver Plunket, nekdanj nadškof v Armaghu in irski primas. Rojen je bil 1629, leta 1689. so ga pobesneli krivoverci mučili v Londonu do smrti.

Na praznik sv. Trojice, 30. majnika, je bila proglašena za svetnico Anna Marija Taigi, v kateri imajo svojo patrono delavke in zakonske žene. Nova svetnica se je rodila v Sieni 29. majnika 1769, prišla kmalu v Rim in se tu poročila. Bila je vseskozi vzgledno in krščansko popolna žena, mati in gospodinja. V mnogih križih je umrla 9. junija 1857 v Rimu.

Prvikrat pa smo dobili 6. junija črne svetnike na naše oltarje, 22 zamorskih mučencev iz Ugande v Afriki. Francoski »beli očetje« so prišli v Ugando leta 1879. in začeli sejati seme božje besede v hvaležna tla in sprejemljiva srca. Tako globoko so pognale v srcih teh zamorcev korenine svetega evangelija, da jih ni moglo poruvati niti preganjanje kristjanov, ki je trpelo pri njih dve leti (1885—1887) in v katerem je bilo mučenih tudi teh 22 mučencev.

Vse letošnje slovesnosti pa je zaključilo 13. junija enajst uršulink (blažena Klotilda in njene tovarišice) in pa štiri usmiljene sestre (blažena Marija Magdalena in njene tovarišice), ki so prelele svojo kri za Kristusovo Cerkev ob francoski revoluciji, prve 24. septembra 1794 v Valansijenu (Vallencienes), druge v Kambreju (Cambrai) 26. junija 1794.

Sebi pa in tebi, dragi bogoljub, želim, da prideva kdaj v tisto lepo deželo, ki je zdaj domovina vseh teh lepih in junaških duš! V to naj nam-pomorejo novi svetniki in blaženci!

Nekaj važnega v zadevi odpustkov.

Doslej smo rekli, da kdor hoče dobiti popolni odpustek, mora na namen sv. očeta moliti 5 očenašev ali kako drugo molitev, ki je približno enako dolga.

Novi kodeks, to je zbirka vseh cerkvenih postav, pa pravi (kanon 934, § 1), da je prepuščeno vernikom, koliko hočejo moliti v namen sv. očeta. To določbo si

razlagajo bogoslovni veščaki tako, da zadostuje v s a k a, tudi kratka, molitev, samo da je res prava molitev, torej tudi le e n o č e n a š (celo brez češčenamarije)¹ Kajti očenaš je prava in popolna molitev, polna lepe vsebine. Samo moliti se mora u s t n o, ne samo v mislih, in p o b o ž n o, ne raztreseno.

S tem je pridobivanje odpustkov zopet jako olajšano. Seveda s tem ni rečeno, da ne smemo malo več moliti kakor en očenaš. Toda človek lahko 1. b o l j e m o l i, ako ga ne priganja misel: toliko in toliko moraš odmoliti, 2. k a d a r s e g r e z a »porcijunkulske« (tolikokrat — kolikorkrat) odpustke, jih lahko z manjšim trudom v e č d o b i m o. — Samo ob sebi se razume, da ni ukazano moliti samo očenaš, ampak velja

¹ Glej Quartalschrift 1919, IV. zvezek.

vsaka prava molitev, n. pr. češčena bodi kraljica, pod tvoje varstvo, »o Bog, pribežališče naše in moč« i. dr. Dobro je molitve spreminjati, ker se človek ene same naveliča, da je ne more zbrano moliti.

To naznanjamo zato, da boste odslej popolne odpustke še rajši in bolj gotovo pridobivali. Marsikak dan se dobi za razne bratovščine in pobožnosti po več popolnih odpustkov. Toda trikrat ali celo petkrat moliti pet očenašev, to človeka že utruji, da ne more vsega zbrano moliti, večkrat tudi ni časa. Zdaj bo lažje. Zato naj bi se vsak, kdor pozna vrednost odpustkov in ima čas v cerkev iti, potrudil, da dobi vsak dan v s e o d p u s t k e, ki jih tisti dan sploh more dobiti. Posebno pa naj bi se ta polajšava dobro izrabila vselej, kadar so na vrsti porcijunkulski odpustki (tolikokrat, kolikorkrat se cerkev obišče).

V svoje svete rane skrij me!

Poldan takrat je bilo,
ognjeno solnce je zlatilo
Kalvarije otožne skalni vrh.

Pisali so ...

pisali ne s peresom na papirni trak,
ne z dletom v marmor žilnotkan,
z rezilom ne v trpežni les,
pisali so v odprto dlan,
začrtal je žebelj globoko vanjo:

»Tako te ljubim!«

Odprla se je druga dlan
in zopet je zarezal dolg žebelj,
in nova kri privrela je na dan,
podčrtala besede iste:

»Tako te ljubim!«

Zazevali sta na nogah široki rani,
zaklicali v ljubezni nepoznani:

»Tako te ljubim!«

Počakala je sulica utrip najzadnji,
potem pa, ko odbilo je srce,
pisala je globoko, neizbrisno,

v srce vpisala moje je ime.
Petero svetih ran je krvavelo,
petero solnc je na Kalvariji gorelo,
petero večnih ognjev še gori
na vseh oltarjih v sveti hostiji.

O, skrij me vanje, dobri Jezus,
ko v eharistični združitvi jih poljubljam,
ko tihosrečna v tebi se izgubljam!
Tako me skrij, kot skrije mati dete,
kot pred nočjo se skrije cvet,
tako me skrij, da nihče me ne najde,
da nikdar v njih me ne doseže svet!
O, skrij me vanje v hipih boja,
ko bo izmučena in trudna duša moja,
v skrivnostipolnih, milostnih globinah
moči naj najdem v tvojih bolečinah!
O, skrij me v svoje rane v sveti uri,
ko padala življenja bo zavesa,
tako me skrij, da pot edina moja
iz svetih ran bo — v blažena nebesa!

M. Elizabeta

Vzor dobrodelnosti.

Jožef Cottolengo (izg. Kotolengo).

Napačno je misliti, da so svetniki želeli samo nekdam, da v današnjih časih ni mož, ki so se povzpeli do viška svetosti in človekoljubja, kateri s svojim neomahljivim zaupanjem v Boga vse dovrše. To nam dokazuje poleg drugih tudi zgled častitega Jožefa Cottolengo. Papež Pij IX. je imenoval njegovo ustanovo v Turinu »Mala hiša božje previdnosti«, »čudežno hišo«. Tudi mož sam je neovrgljiv dokaz nadnaravnih moči.

Rojstna hiša Jožefa Cottolengo je stala v Brà, mestecu Piemontskem. Rojen je bil 5. maja l. 1786. Govori se, da se je deček v začetku težko učil. Nato se obrne z otroškimi zaupanjem k studencu znanosti, k sv. Tomažu Akvinskemu, in na čudo učiteljev in drugov je postal prvi v razredu. S 17. letom se je odločil Jožef za duhovski stan. Bogoslovne nauke je končal v semenišču v Asti, kjer je bil 8. junija l. 1811 posvečen v mašnika. Po kratkem izvanredno plodovitem delovanju v Cornegliano se je preselil Cottolengo v Turin, da si tam pridobi doktorat bogoslovnih nauk. Ko je dosegel svoje zasluženostojanstvo, je bil sprejet v družbo svetnih duhovnikov »Corpus Domini« in mu je bil podeljen kanonikat v cerkvi Sv. Trojice.

Po vseh velikih mestih je neizmerno mnogo duševne in telesne revščine. Cottolengo je kmalu spoznal, kako bogat je Turin teh revežev. Nekega dne je bil poklican k bolni ženi, ki je s svojimi malimi otroki strašno stradala. V vseh bolnišnicah mesta je bila zavrnjena. To je Cottolenga globoko užalostilo. Takoj je bil njegov načrt gotov: sezidati se mora bolnišnica, kamor se bodo sprejemali samo zapuščeni, tem-le podobni reveži. V molitvi je najprej prosil razsvetljenja in pomoči od Vsevišnjega in nato šel takoj na delo. V najem je vzel malo hišico, za katero mu je neka dobrodelna gospa podarila štiri postelje. To je bil začetek njegove ustanove, kate-

ro je on imenoval »La piccola Casa della Divina Providenza«, t. j.: »Mala hiša božje previdnosti«. Neki zdravnik in neki lekarnar sta mu ponudila svojo pomoč brezplačno. Bolniki so prihajali vedno številneje; Cottolengo je moral najeti še več prostorov. Pridobil je ženske za žensko in moške za moško bolniško postrežbo. Prve je imenoval »žene krščanske ljubezni«, druge »bratje sv. Vincenca«. Delo se je bolj in bolj širilo. Cottolengova podjetnost in zaupanje v božjo pomoč je raslo od dne do dne.

Vihar pa ni izostal. Med svojimi lastnimi sobrati je našel Cottolengo nasprotnike, ki so ga slikali kot prenapetneža. Ko je l. 1831. izbruhnila v Turinu kolera, so sosedje iz strahu pred kolero pri vladi izposlovali, da se »Mala hiša« zapre. Cottolengo je pri tem izrekel šaljivo opazko: »Zelje uspeva najbolje — tako govore v moji domovini — ako se enkrat presadi.«

Ni še preteklo pol leta in apostol bratske ljubezni že kupil v oddaljenem mestnem oddelku Valdocco hišico, kjer je nadaljeval svoje človekoljubno delo. In res, presajena bolnica je prospevala sedaj še mnogo hitreje kakor poprej. — Kmalu se je vzdignila zraven »Male hiše« »Hiša vere«, »Hiša upanja«, »Hiša ljubezni«, »Hiša betlehemska«, ki so vse služile posebnim namenom ljubezni. Zloglasne sosedne hiše so izgubile in v tem sicer tako razvpiitem mestnem delu je v kratkem zavladal strah božji. Nad vhodom je dal Cottolengo napisati: »Charitas Christi urget nos.« »Ljubezen Kristusova nas priganja.«

Vendar to še oddaleč ni zadostovalo. »Noetova barka«, kakor se je Cottolengo šaljivo izrazil, še ni bila dovolj obsežna. Poleg oddelka za revne otroke je ustanovil oddelek za duševno in telesno zaostale dečke in deklice, »Družina za dobre dečke« in »Družina za dobre deklice«. Skrbel je za bodočnost takih sirot, kateri so bili nadarjeni za učenje ali pa za redovniški

stan. Svoje strežništvo je že davno premenil v verske družbe. Za deklice »Družbo dobrih pastiric«, ki so poučevale nadložne in osirotele otroke. Za starejše sestre je ustanovil »Samostan priprošnje« s strogo klavzuro, katerih namen je bil pomagati ubogim dušam. Kmalu nato je ustanovil »Hčere molitve«, katere naj bi posnemale žene na Kalvariji in molile za umirajoče. Za take pa, ki hočejo posebno strogo živeti, je napravil pravila bosonogih karmeličank. Tudi na moške ni pozabil. Zraven »Bratov sv. Vincencija« je v življenje poklical tudi »Puščavnike sv. rožnega venca«, ki so posnemali življenje sv. Romualda. Za padla dekleta, katera so hotela pokoro delati za svoje grehe, je ustanovil zavetišče pod zaščito svete spokornice Thais, radi česar so se imenovale Taidine. Pet karmeličank je moralo v ta red stopiti in mu na ta način temelj položiti. Temu je dodal še kongregacijo svetnih duhovnikov, ki naj bi skrbeli za duševno oskrbo vseh številnih ustanov.

Napačno bi bilo misliti, da se je dal Cottolengo pri tem voditi od slepe strasti. Vsa njegova dela so napredovala, večina njih obstoji še danes. Njegov organizatorični talent je bil čudovit. Nobenega nerada ni bilo v njegovih podjetjih; on je nadziral vse, mislil na vse. Čudno je to, da je vsa ta dobrodela podjetja osnoval in vzdrževal z miloščino. Večrat je bil brez denarja in njegovi upniki so ga nadlegovali. Ali ravno pravi čas je prišla vselej pomoč in večkrat od popolnoma nepričakovane strani. Ako ga je včasih previdnost božja dolga pustila čakati, je Cottolengo molil po cele ure, vendar nikdar zastoj. Imel je toliko zaupanja v Boga, da o svojih dohodkih in izdatkih ni vodil niti računov. Pri svojih podjetjih ni nikdar izpraševal za vir dohodkov, marveč samo za potrebo bližnjega. Seveda je vedel, da se vir dohodkov nikdar ne bo posušil, ker so bili to zakladi božje previdnosti. Ako so se čudili njegovemu napredku, je rekel, da je to najboljši dokaz, da ni on ustanovitelj in

voditelj teh podjetij, marveč božja previdnost; on da je samo mazač.

Predaleč bi šli, ako bi se hoteli seznaniti s Cottolengovim junaštvom v veri, ne navadno ponižnostjo in samozatajevanjem, z zaupnim občevanjem v molitvi s Kraljico nebes in zemlje in s svetniki, njegovim čudovitim poznavanjem človeških src in vsemi ozdravljenji, katera so se dogodila na njegovo priprošnjo. Najslajše za vse, ki so v njegovih zavodih našli zavetja, duševne in telesne pomoči, je pa bila ljubezen, s katero jih je sprejemal in z njimi ravnal. Ako je bilo mogoče, je ustanovitelj sam sprejemal in pozdravljajl novo dohajajoče bolnike. Občeval je z njimi kakor oče; ni bilo zanj večjega veselja, kakor kadar je bil med njimi. V občevanju z njim je vsakdo v kratkem spoznal, da ima opraviti s svetnikom.

Glas o Cottolengu se je razširil po cellem svetu. Papež Gregor XVI. mu je poslal pismo, polno hvale in hvaležnosti. Savojski kralj Karl Albert je postal njegov prijatelj, celo Cavour, župan Turinški, oče državnika Kamila Cavour, mu je poslal vsako leto na praznik sv. Vincencija Pavlanskega pošiljko vina. Francoska akademija mu je pripoznala časten dar in sicer po kralju Karlu Albertu. On je rekel na to, da to ni njemu na čast, marveč previdnosti božji.

Njegove telesne moči so se v neprestani službi iz ljubezni do bližnjega pred časom izrabile. Videl je naprej svojo smrt. Zdravnik mu je svetoval, naj gre stanovat na deželo. Pred svojim odhodom je vse blagoslovil in jim priporočil veselje v Gospodu in zaupanje v božjo previdnost. Ko bom v nebesih, kjer premorejo vse, vam bom še več pomagal kakor dosedaj. Oklenil se bom plašča Matere božje in ne bom odmaknil oči od vas. Komaj je prišel sveti mož v Thieri k svojemu bratu, se je njegovo zdravje še bolj poslabšalo. Z največjo pobožnostjo je sprejel sv. zakramente za umirajoče, brez najmanjšega strahu; ravno nasprotno, postal je radost sama. Ko so molili za umirajoče, je govoril pol-

glasno: »Moja mati Marija!« Potem spregovori glasno: »Laetatus sum in his, quae dicta sunt mihi: in domum Domini ibimus«, »Veselim se radi tega, ker se mi je reklo: v hišo Gospodovo pojdemo« (Ps. 121, 1). V tem trenutku ni bilo več med živimi očeta revnih in zapuščenih. To je bilo na večer 30. aprila 1842. Ni še dovršil 56 let. Kralj

Karl Albert se je razjokal ob izgubi takega prijatelja in papež Gregor XVI. je vzkliknil: Turin je izgubil svetnika-

Gospod je Cottolenga po njegovi smrti proslavil s tolikimi čudeži, da mora v doglednem času biti proglašen za blažene-ga.

Bežite pred zapeljivci in zapeljivkami!

Dekleta, ako kaj držite na svojo čast, ljubite dragoceni zaklad sv. čistosti! Če imate še sramežljivost, vas prosim, bežite pred tistimi, ki hodijo po noči okoli kakor rjoveči lev! Kristus pravi: Kateri hudo dela, ne pride k luči, da se ne vidijo njegova dela. To niso tatje časnega premoženja, ampak kradejo Bogu neumrjoče duše. Ljudem se sicer prikrivajo, pred Nsvednim pa ni prikrito.

Kako pa se spozna zapeljivec? Kakor hitro ve, da je v hiši tiho in vse spi, potrka na vrata ali okno in potem so po več ur nespodobni pogovori, nedostojno ali celo nesramno obnašanje. Ne reci, ljuba dekle, par prijaznih besedi, to ni še nič hudega, pa povem ti, da je začetek. Zapeljivec ne mara, da bi vedeli tvoji starši ali drugi poštene ljudje, ampak te skrivaj zalezuje in vabi v samoto na sprehod, obiskuje te, kadar ve, da si sama doma; to se godi na deželi ob nedeljah zjutraj, ko gredo drugi v cerkev. Dekle, ki ostaneš sama doma, rečem ti: bodi previdna, resna, in najbolje je, če vrata zakleneš in okna zapreš. Gorje ti pa, ako se sama nastavljaš in vse dopustiš, karkoli se drugemu poljubi; o, potem si že zelo na kraju prepada in pričakovati je, da strmoglaviš vanj. Kje je tvoje poštenje? Kje tvoje de-višstvo? Kam spadaš?

To svarilo pa ne velja samo dekletom, ampak tudi mladeničem, ker tudi dandanes se ne manjka Putifaric, ki prežijo na nedolžne Jožefe. Velja celo zakonskim, ker je še toliko prismojenih žená,

ki hočejo dobre može drugih žen s svojim lepoticjem nase navezati. To se je precej pokazalo v vojski. Mislim, da ne bo napačno, če zakličem: bežite moški, ženske gredó! Še se nahajajo Herodove hčere, ki se znajo tako koketno obnašati in na plesu zapeljivo sukati in zvijati, da moške preslepe.

Možje in mladeniči, bodite pametni, ne pustite, da bi vas lovile v svoje prozorne obleke, z razgaljenim vratom, golimi rokami in kratkimi krili! Tako gredó za vami, da vas lahko popolnoma obpamet spravijo. V takem položaju ji moški obljudi, ne le kakor Herod polovico svojega kraljestva, ampak kar je še več, celo svoje srce ji podari. Na tak način se odtegne ženin svoji nevesti, mož je nezvest svoji ženi, celo oče se odtrga od svoje družine in zapravlja trdo zasluženi denar s zapeljivko, med tem ko njegova družina doma strada.

Da, žalostno je vse to, toda resnično. Človek bi moral biti slep in gluha, da bi vsega tega ne videl in slišal, mutast, da bi k temu molčal.

Ne bodimo eden drugemu mreža, v katero hudobni duh lovi duše na tako zvit način! Naše življenje je kratek dan, kmalu bo treba dajati oster odgovor. Hodimo med seboj v vsej spoštljivosti, živimo čisto, sveto, v pravičnosti in strahu božjem!

Pri vseh svojih delih, pravi sv. pismo, se spominjaj poslednjih reči in vekomaj ne boš grešil!

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Piše župnik Jožef Volc.)

V. Pestunja.

Srečen otrok, če mu je samó dobra mati pestunja! Pa blagor tudi materi, če more opraviti brez pestunje! Ni kdovekaj več dela. Malo manj pretirane ljubezni, ajčkanja, igračkanja in vozarjenja, pa gre. In malo več umevanja za to, kako koristno je otroku in še bo, če doraste utrjen na telesu, potrpežljiv v zoprnostih, zmeren in neizbirčen v veselju. Otrok pa, ki ima sedem pestunj, ima malo varstva.

Toda res, tuintam je mati bolehna ali pa ima z otroci in posli toliko opravka, da ne more vsemu kaj: pestunje treba, da imajo vsaj najmanjši več varstva in postrežbe. — Kaj zdaj? — Kar prvo vzeti, ki se ponudi? Na to gledati, da bo poceni? Nikar tega! Pomisli vendar, da je pestunja zaupna oseba v hiši, namestnica in pomočnica materi, oskrbovalka družinske sreče: ne znabiti govedi in prascev ali kuretine ali sob ali česa drugega, kar ti je manj prirastlo na srce. Dobra pestunja v hiši je solnce otrokom, je biser v družini, slaba pestunja v družini je gad v hiši. Rusi pravijo: Kakršno maslo dekla zmede, táko gospodinja je. Kakršne otroke bo pestunja naredila, take bodo starši imeli.

Kar tiče pestunj, to-le posebno poudarimo:

1. Če že moraš imeti pestunjo, vzemi zdravo. Zdravo na duši in telesu. Na duši je zdrava, če je verna, bogoljubna, sramežljiva. Le taka bo otroku angelvarih in se bo zavedala svoje odgovornosti pred Bogom; bo vestna, četudi je nihče ne bo videl; bo tudi z notranjega nagiba čista, poštena in potrpežljiva. Rada bo z otrokom — nele igrala — tudi molila, povedla ga tuintsem v cerkev, pripovedovala mu o Bogu in svetih nebesih, svarila ga pred zlom, pa tudi nobene otrokove hudobije ne bo skrivala pred starši. Molila bo za otroka, v lep zgled mu bo, pa bo tudi vse vestno odstranila od otroka, kar bi mu znalo

biti v škodo. Koliko dete lahko vidi in sliši hudega, če ima slabo pestunjo; koliko pa lahko vidi in sliši dobrega, če ima dobro! — Pa tudi telesno naj bo pestunja zdrava. Previja otroka, prenaša ga, pita ga, igra se z njim, diha vanj, morda ga celo poljubljuje: koliko nevarnosti za otroško zdravje, če pestunja sama ni zdrava! Pa tudi ne vzdrži dolgo bolna; ali če vzdrži, je lena, zadirčna, kruta z otrokom. Vsak krik jo zbode, vsak jok jo zdraži. Take osebe še pri živini niso prida. — Da bo pa zdrava pestunja tudi zdrava ostala dušno in telesno, ji pa mati tudi privošči časa, da bo mogla zase kaj poskrbeti. Članica družine naj bo, ne pa sužnja. Daj ji prilžnost, da more v cerkev, k svetim zakramentom, k molitveni uri! Daj ji časa, da tudi sebi kaj pošije, ali pa ji sama pošij! Vedno naj bo pestunja snažna, čedno počesana in oprana. Dovolj ji pa tudi počitka in oddiha in zadostne hrane pravočasno. Strogo pa pazi na to, da je ne bodo zaničevali ali celo zmerjali posli ali večji otroci pri hiši. Prevelike prijaznosti z moškimi pa na nji za nobeno ceno ne trpi! Bolj ko je pestunja modra in molčeča, boljše za starše in otroka.

2. Vzemi le táko pestunjo, ki ima res kaj ljubez ni do otrok. Tega pa nima vsaka; tudi vsaka taka ne, ki je sicer zgledna. Kaj naj opravi čemerna oseba pri otrocih. Otrok hoče solnca in gorkote; cvetka človeška je. Kako srečen in voljan je otrok, če mu pestunja ljubeznivo postreže kot mati, če se z njim veseli in žalosti, ga dobrohotno uči in svari. Rad jo uboga, rad posnema, voljno tudi njeno svarilo sprejme. Kako so pa nekatere pestunje odurne! Mislijo, da je vzgajanje samo kreiranje in zmerjanje. Brez ljubezni še mati pri otroku bore malo opravi, pestunja pa trajno dobrega celo nič.

3. Potem še to: Pestunja naj ima vsaj

malo v zgojne izobrazbe, da vé, kako treba ravnati z otrokom, da bo prav. Deklo vprašaš, preden jo sprejmeš, če razume krmiti; hlapca, če zna orati in sejati; pastirja, če je vajen pašbe; perico nadziraš, kako varuje blago — četudi si znabiti pri vseh teh opravkih sam ali sama zraven ali vsaj blizu; pri tako važni osebi v hiši, kot je pestunja, pa ne bi nič? Kar takó prvo na cesti pobrati, ki ni za drugo? Pestunja mora vendar malo vedeti, kaj sme otrok jesti in piti, česa ne; kako dete previjati in snažiti, kako ne; kako je pitati, pestovati, oblačiti, zdraviti in stotero drugih malenkosti, ki pri izreji niso malen-

kosti. Kaj pa šele to, kako treba otroka vzgajati, da se ne bo samo njegovo telo krepilo, ampak blažila tudi duša otrokova? To mora mati vse premisliti, da ji bo pestunja res desna roka pri hiši, ne pa cokla pri vzgoji. Če ne zna in ničesar ne vé, jo pa mati prej vzemi vsaj malo v šolo, preden ji izročiš v oskrbo svoj zaklad; pouči jo s skrbljivostjo in ljubeznijo, da bo videla, kako visoko čišlaš njen opravke, na jo tudi dan na dan nadzoruj, kako vrši svoj posel po tvoji in božji volji. Če ga ne: boljše je biti pri vzgojnem delu brez roke kot brez glave. Boljše se pasejo ovce brez pastirja, kakor če jih slab.

Reši dušo!

Glas Gospodov opominja:
Reši dušo, o kristjan!
Dan za dnevom hitro zginja,
kmalu pride zadnji dan.

O, zavrzi vse zmotnjave,
zapeljivega sveta;
drži se le poti prave,
ki v nebesa te pelja.

Kaj človeku vse pomaga,
če ves svet si pridobi,
pa njegova duša draga,
se na večno pogubi? ...

Toda Oče vse svetosti,
jaz sem revna slaba stvar;
o pomagaj mi v slabosti,
ne zapusti me nikar!

Le po Tebi zdaj zdihujem,
o moj Bog in moje vse!
Tako dolgo ne mirujem,
da s Teboj zedinim se.

Daj, da rešim dušo svojo
in dospem v nebeški raj!
Milost in dobroto Tvojo
bom slavil na vekomaj.

A. V.

Ženske, zavedajte se svoje pravice in dolžnosti!

Volilno pravico za občinske volitve zdaj, ženske, imate. Za državni zbor zaenkrat še ne. Občinske volitve po vseh občinah Slovenije bodo pa kmalu. Liberalcem in socijaldemokratom je ženska volilna pravica trn v peti, ker vedo, da so ženske po večini dobro verne. Glejte torej, ljube žene in dekleta, da boste pokazale, da je to res! Ni dosti, da ste same zase verne. Pokazati morate to! Zavedati se morate, za kaj se gre pri volitvah! Nasprotniki krščanstva so zdaj po vsaki še bolj kakor prej pokazali, za kaj

jim gre, ko vpijejo, da se borijo zoper »klerikalizem«. Ko bi imeli moč, bi takoj pokazali, kaj znajo. Odpravili bi krščanski nauk iz šol, redovnike preganjali, sploh cerkev potisnili v kot in zatrli vsako znamenje krščanstva, kar najbolj bi mogli.

Zato skrbite in delajte na to, da pridejo v občinske odbore samo možje in žene krščanskega prepričanja! Kajti tudi ženske bodo voljene. Da noben veren človek ne smé voliti s socijalnimi demokrati, ki so odkriti sovražniki krščanstva, to se samo ob sebi razume. A tudi pri kri-

tih nasprotnikov se je treba braniti. To je zlasti takoimenovana samostojna kmečka stranka. Ta stranka ni drugega kakor liberalna sleparija, s katero

ko sleherni vas sovraštvo zanesel in sosedu na soseda nahujskali.

To morate vedeti vsi in vse! To morate pa tudi drugim povedati! Ne dajte

Križani — moja ljubezen.

želijo vernege kmeta od cerkve odtrgati. Tisti ljudje, ki so zoper kmeta tako grdo zabavljali, da grše ni mogoče, se mu zdaj sladkajo in prijatelje delajo, da bi ga zastrupili s svojim liberalizmom, da bi v vsa-

se moliti od laži, ki jih bodo nasprotniki trosili! Nasprotno: zavračajte te laži, poučujte nevedne in osrčujte boječe in omahljive! Glejte tudi, da se ne boste kregali in kregale med seboj! Ne vdajajte se kaki

nevoščljivosti in zamerljivosti! Vsaka ne more biti izvoljena. Če ti tudi kateri ali katera ni popolnoma všeč, vendar se premagaj in jo voli zaradi edinosti! Ne

gre se toliko za posamezne osebe, ampak zato, da prava stranika zmagaja.

Skratka: volite dobro in agitirajte za dobre volitve!

Mojim sosluzkinjam.

Kaj pa da je trdo služiti, zlasti pri čmernih, nervoznih, ali recimo raje sitnih gospodinjah. Vendar ga ni stanu na svetu, v katerem bi se moglo ložje v nebesa priti, kakor je poselski stan. Naj si bo že karkoli: kuharica, sobarica, strežnica, ali navadna dekla, ima samo za svojo dušo odgovor dajati; ko bo morala gospodinja zase, za družino in sluzkinjo se zagovarjati pred strogim božjim sodnikom. Že ta misel mora sluzkinje tolažiti in z njihovim stanom zadovoljne storiti. — Sluzkinja, ako svoje delo zvesto in pridno opravi, dobi hrano, stanovanje in plačilo, gospodinja mora za vse to šele skrbeti. Pa če tudi tega ne bi bilo, ni ga kmalu stanu, v katerem si človek lahko toliko zaslužnja in dobrih del pridobi. Sluzkinja se lahko Kristusu, svojemu zveličarju, in devici Mariji v enem oziru enako stori. Tudi Jezus je hotel služiti, ne pa gospodovati, zato je podobo hlapca sprejel in Marija se je imenovala deklo Gospodovo. Ljubezen do Jezusa in Marije bo službo polajšala in jo pred Bogom zaslužljivo storila. — Ako je gospodinja trda, črna, natančna, skopa, bi bilo gotovo dobro, da se sluzkinja še bolj z Jezusom zjedini in pomisli, kako so ž njim ravnali, vsa njegova dela in početja narobe obračali, ga zaničevali in zasramovali, krivično in lažljivo zoper njega govorili. — Je izjema, pa vendar so še gospodinjje, ki opravljajo in obrekujejo sluzkinje, hitro vsako malenkost za hudo vzamejo; jaz pa pravim, kaj mi je na tem, ali me ljudje zaničujejo ali ne, da le Bogu dopadem; kaj mi je, če me ljudje zapuste in niso prijazni z menoj, da je le Bog moj zaklad; kaj mi je, ako ljudje povečavajo moje slabosti in napake, me opravljajo in

obrekujejo, pri drugih tožijo, Bog pa vidi moje srce in to mi zadostuje. Kaj mi je, ako mi očitajo vsakdanje sv. obhajilo, Jezus pa me tako ljubeznivo kliče: pridi, ki se trudiš in jaz te bom krepčal! Če si bolna, zauživaj me, da ozdraviš; ako si zdrava, prejemaj me, da ne zboliš! Kaj mi je na tem ležeče, če v vednih križih in težavah, v trudu in trpljenju preživim svoje dni, da le naposled prejmem krono večnega življenja. — Vsaka sluzkinja naj bi si zapomnila tri besede, pa bi bile zanjo stopinje v nebesa. Glase se: delati, trpeti, molčati iz ljubezni do Jezusa! Naj bi sluzkinje ne le dolžnosti svoje zvesto izpolnjevale, delale, trpele in molčale, ampak naj bi se tudi pregrešnih kratkočasov ogibale. Sluzkinje, ki ob nedeljah proste ure porabijo v napačne namene, se z osebami drugega spola shajajo, po gostilnah popivajo, težko zasluženi denar zapravljajo, na plešišča zahajajo in pregrešno znanje snujejo, molitve, krščanski nauk in druge pobožne vaje opuščajo, bodo gledale na stara leta revščino, bodo sebi in drugim v nadlego. Kar pa je še neskončno več, kje je nedolžnost? — Vzemimo si za zgled sv. Notburgo; ta zvesta služabnica naj bo ogledalo vsem sluzkinjam. Naj ona izprosi pri Bogu gospodinjam ljubeznivo in usmiljeno srce, nam pa pravo spoznanje dolžnosti našega stanu ter dobro in krepko voljo se ravnati po besedah: delati, trpeti, molčati in to ne samo sklepati, temveč tudi v dejanju pokazati!

Sluzkinja.

Op. uredništva: To je izvrstno povedano. Naj bi vse brale in se po tem ravnale!

„Al' gorje odlašavcem!“

Pregovor: »Kakoršno življenje, taka smrt« je vsakomur znan, samo vsak neče verjeti, da je resničen. Posebno tak, ki grdo živi, si rad obeta, da bo vendar-le srečno umrl. Temu, ki to piše, je nekoč rekel neki pijanec: »O, nazadnje se bom spokoril. Poklical bom duhovna, magari tudi tri in ne samo enega, pa bom opravil dolgo spoved čez celo življenje.« In takih je več, ki odlašajo poboljšanje na stara leta ali celo na smrtno uro. Obetajo si stara leta, pa še ena ura ni njihova. Obetajo si srečno smrtno uro, pa ne pomislijo, da je lepa smrt samo plačilo za lepo življenje. In govore vseprek lahkomišljeno: kdo bo zdaj v najboljših zdravih letih mislil na smrt, ki je še daleč, daleč! Pa zdaj tudi nimam časa za take misli, ko imam polno drugih skrbi: za polje in vinograde, živino in prešiče, otroke in posle in delavce, da sam ne vem, kje se me glava drži; saj še moliti nimam časa! Eden takih je bil tudi Janez Stanič, meščan, posestnik in gostilničar tam doli nekje na Dolenjskem, da vam ga naravnost ne izdamo, recimo v Trtnem dolu. Tud on je mislil, da bo smrt šele takrat prišla ponj, kadar jo bo on sam hotel poklicati, kakor n. pr. svojega psička, ko mu zakliče: ta, ta, ta! Pa se je revež zelo zmotil, kakor se jih je že mnogo pred njim in se jih bo še mnogo za njim. Vekomaj resnična je namreč beseda Gospodova: »Bodite pripravljene, ker ob uri, ki je ne veste, bo prišel Sin človekov.« (Mat. 24, 44.) In zopet naroča: »Čujte tedi, ker ne veste ne dneva, ne ure!« (Mat. 25, 13.)

Bila je nedelja v juliju leta 1898, krasen dan, solnčen in topel, da bi ga človek poljubil. Pri fari v Trtnem dolu je odbilo devet. Veličastno se je oglasil veliki zvon, ki ga pa žal zdaj ni več, vzela ga je vojska, in je klical vernike k veliki maši.

Pa so prihajali večinoma mladi ljudje iz bližnjih in daljnih vasi in iz mesta samega. Fantje so čakali desete ure in se hladili v senci hiš v bližini cerkve. Mnogo

jih je pa tudi zavilo v bližnje gostilne, pa so si tam gasili žejo in vročino s pivom ali pa z domačo dolenjsko kapljico. Staničeva gostilna je bila na najlepšem mestu v bližini cerkve. To nedeljo je bila polna pivcev. Bilo je tu lepo krdelo kmetijskih fantov, pa tudi mestnih rokodelskih pomočnikov, ki se pa med seboj nič kaj niso mogli. Sedeli so ločeno pri posameznih mizah in marsikaka pikra je priletela od meščanske h kmetiški mizi, pa je tudi od te pošteno zasoljena nazaj prifrčala. Nekaj minut pred deseto uro so kmetiški fantje pošteno plačali in se odpravljali v cerkev. Stanič jih je ustavljal, kam se jim tako mudi. Oni so odgovarjali, da v cerkev, ker so pošteni kristjani in vedo, kaj se spodobi v nedeljo. Stanič, že precej natrkan, se jim je krohotal in ž njim mestni pomočniki, češ, kako so neumni, da še v cerkev hodijo. Gostilničar se je še pobahal: »Cerkve imam pred nosom, pa je nisem že zdavna videl od znotraj. Kaj bi hodil v cerkev, kaj mi pa v cerkvi dado?!«

Pošten fant mu je zabrusil: »Tam damo mi Bogu čast, Bog pa nam da srečo in pamet, ki je vam precej manjka!«

»Fant, pusti pri miru mojo pamet, a moja sreča je v mojih rokah. Kar one priboje, to imam.«

»No, bomo videli, koliko časa bo ta sreča v vaših rokah ostala! Pa z Bogom, drugič pa pojdem rajši v bolj pošteno gostilno. Kdor Boga ne pozna, pri meni nič ne velja!«

Ura je odbila deset. Zvon je naznanil začetek službe božje. Pri Staniču je pa ostala večina sprijenih mestnih pomočnikov, potepuhov in nekaj kmetijskih pretepačev; torej sama ničvredna sodrğa, ki ji je Bog in duša deveta briga. Tu so naprej pili in zabavljali, nad vsem božjim in poštenim, umazano klafali in se med seboj zbadali; zakaj mestni rokodelski pomočniki in mestni postopači so držali sebe za gospodo, kmetiške fante pa za zarobljene kmetavze. Ti pa niso bili s temi častnimi

naslovi zadovoljni, ampak so se jih krepko branili in jih primerno osoljene vračali. Ker je bilo vedno več pijače, je bilo tudi vedno več pikrih besed. Ko pa tudi te niso več zadostovale, so si segli v lase. Začelo se je bombardiranje z vrčki in steklenicami in vmes so krepko posegale pesti in delile klofute na desno in na levo. In tako se je zgodilo, da so isti čas v cerkvi pošteni ljudje molili, pri Staniču pa ničvredni kleli, da se je kar tema delala. Kmetiških fantov je bilo manj kakor mestnih, a vsak kmetiški je zalegel za pet tistih mestnih zelenik, ki so frčali po kotih in pod mize kakor trotje. Stanič je videl, da bo v pivski sobi kmalu vse drobno, in je začel miriti. Kričal je, naj imajo pamet, in mahal z rokami. Pa je slabo opravil. Razjarjen okloftan pomočnik je ravnokar vrgel nož proti kmetiškemu fantu, ko je Stanič po nesreči stopil med nju in zakrilil z rokami. Tako je nož, ki je bil namenjen kmetiškemu fantu, priletel v njegovo roko in mu jo silovito ranil. Curkoma se je vlila kri iz nje. Ko so pretepači videli kri, so prenehali s svojim rokodelstvom, pograbili šila in kopita, nič plačali in se izmuznili iz gostilne. — Domači so hitro poklicali bližnjega zdravnika, ki je Staniču roko izmil, na debelo obvezal, navezal na ruto, to pa okoli vratu.

Med tem je minila služba božja. Pošteni ljudje so se vračali iz cerkve in opazili gostilničarja Staniča v pivski sobi, kako pestuje ranjeno roko in kolne nad pretepači, ki so pili, pa toliko pobili, plačali pa nič. Oni fant, ki mu jih je že pred mašo par poštenih povedal, je bil pa toliko poreden, da mu je zaklical: »Vaša sreča je v vaših rokah! Le trdno jo držite, da vam ne uide iz robca!« Ljudje so se zasmejali, Stanič se je pa od sramote skrtil in lahko je premišljeval, koliko je danes na dobičku, ko ni šel k maši, ampak doma pridno točil, pil in čez vero zabavljal.

Naslednje dni je Stanič roko pestoval in se jezil nad vsem svetom, samo nad

seboj ne, ki si je bil najbolj kriv sitnosti. Zraven je od jeze pil, da ni bil nikdar prav trezen. Njegovo dobro, a bolešno ženo je vse to jako bolelo in skrbelo, kaj bo, če pojde tako dalje, kakor je mož že več mesecev sem začel delati. Moli malokdaj, v cerkev neče hoditi, za gospodarstvo je postal malomaren, hlapci in dekle delajo po svoje, zraven pa kradejo in lenarijo. On sam pije, pa s pijanci politizira in bere slabe časopise. Sama ne more biti povsod, pri svojem slabem zdravju še doma komaj opravi, kar je potreba pri otrocih in v kuhinji. V par letih mora priti vse na boben, če se mož ne spametuje. Kakor že večkrat, je danes spet poskusila moža na boljše preokreniti. Zlepa je začela: »Janez, lepo te prosim, bodi no drugačen!« »Kako drugačen? Ali nisem dosti dober?« »Bil si včasih, bil, pa si se hudo spremenil in iznerodil. Pomisli vendar, kaj bo z našim premoženjem in z našimi otroci, če pojde tako dalje! Premoženje bo šlo, otroci bodo pa berači ostali in te preklinjali, namesto da bi zate molili, ko te bo krila črna zemlja.«

»Molči s svojimi litanijami! Jaz delam, kakor hočem. Moje je vse, če zapravljam, svoje zapravljam.«

»Ne zapravljaš samo svojega, ampak tudi moje in doto svojih otrok, ker si dolžan skrbeti za časno in večno srečo svojih otrok. Kar ti zapraviš, bo njim manjkalo!«

»Saj ni tako slabo, kakor se tebi zdi.«
»Kako da ni slabo? Polje je slabo obdelano, v posojilnici imaš dolga, na tisočake, gostilna je prišla na slab glas in pošteni ljudje se je vedno bolj ogibajo. Nazadnje nas bo vse zapustilo, samo pijanci nam bodo še ostali.«

»Zakaj bi bila gostilna na slabem glasu; saj točim dobro pijačo in poceni.«

»Pijača še ni vse in cene tudi ne! Glavna stvar je, da je hiša poštena in krščanska. Pri nas pa tak dirindaj, kletev in klafanje in zmerjanje in celo pretepanje in to med vsemi mašami. In tri maše so vsako nedeljo, tebe pa k nobeni ni!«

»Saj ni časa, kdo bo pa gostom stre-

gel, če pojdem jaz v cerkev? Tako bi mi ušel marsikak groš!»

»Da, da, za groš ti je, za dušo in blagoslov božji pa nič! Ker tako malo porajtaš na Boga, pa ti tudi blagoslova ne da in zato gre pri nas vse rakovo pot. Glej tam soseda Poličarja! Vsako nedeljo gre k osmi maši in takrat gostilno zapre, če ni ma primernegega človeka, pa mu gre vse po sreči in ljudje ga spoštujejo in radi k njemu zahajajo na potrebno okrepčanje in v njegovi hiši ni nobenih nerodnosti, pri nas pa sama sodruga in nikdar božjega miru.«

»Že vidim, da ti ne pridem na vrh. Če ti ni prav, pa pojdi od mene, kamor hočeš!»

»Ne morem, ker sem s teboj poročena. A če pojde tako, me bo vzela smrt.« In žena je bridko zaihtela. Težkih korakov je šla gori v sobo. Tam je imela podobno Žalostne Matere božje. V njo, Mater bolečin, je uprla svoje objokane oči, ji potožila vse svoje gorje, priporočila sebe, svoje otroke in svojega nesrečnega moža.

* * *

Čim slabši je postajal Stanič, tem večkrat je bilo videti njegovo ženo v cerkvi. Tam je molila sebi za potrpljenje in možu za spreobrnjenje. Tudi svojim otrokom je naročala, naj se v cerkvi vedno lepo vedejo in goreče molijo v čast presv. Srcu Jezusovemu in Materi božji, da bi se ata poboljšali. Ko so zvečer z materjo opravljali večerno molitev, očeta ni bilo zraven, pa je mati vedno pristavila očenaš in češčenomarijo za očeta. S solzami v očeh so molili otroci z materjo za očeta. — Ljudje pravijo, da Bog rajše usliši molitev nedolžnih otrok, kakor odraslih grešnih ljudi. In prav imajo. Srce Jezusovo, ki ni moglo videti solz vdove iz Najma, se je milostno ozrlo tudi na solze te jokajoče žene in nedolžnih otrok, pa je v svoji usmiljenosti vse tako napeljalo, da ima vsak grešnik, tudi Stanič, lepo priliko za poboljšanje.

Pustne dni l. 1899. so pri Staniču maškare in pijanci neusmiljeno popivali in

plesali, noreli in kleli, kakor da bodo večno živeli in nikdar umrli. Ona je pa z otroci pridno hodila v cerkev, kjer je bilo izpostavljeno presv. Rešnje Telo in je podvojila svoje molitve za moža. Na oboku nad oltarjem je bilo napisano povabilo Gospodovo: »Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil.« Stanička je dobro čutila, da je to živa resnica. Sv. hostija tam na tabernaklju med lučmi se ji je zdela kakor milo solnčece, ki ji pošilja svetle žarke tolažbe v mračno dušo. Zdela se ji je kakor bel oblaček, ki rosi hladilo na njene pekoče srčne rane. In ko je še v se prejela sveti kruh večnega življenja, se je čutila dovolj močno, da prenese vse težave življenja.

Prvo postno nedeljo so oznanili, da bo v tem postnem času sv. misijon. Drugo postno nedeljo pa razlagali pomen sv. misijona, učili, kako naj se ga ljudje udeležujejo; opozorili, da je posebno potreben onim, ki so se odtujili Bogu in Cerkvi, pa kot izgubljene ovce tavajo med trnjem greha. Čutijo se tako zapuščeni in nesrečni kakor izgubljeni sin. Zdaj pa prihaja Jezus, dobri pastir, da jih poišče, vzdigne na svoje rame in jih prinese zopet v očetovo hišo, da bodo mirni in srečni.

Tretjo postno nedeljo se je sv. misijon pričel. Zgodaj zjutraj je budil misijonski zvon iz spanja in vabil ljudi v cerkev na delo za neumrjočo dušo. Pozno zvečer jih je pa z resnim, v srce segajočim glasom opominjal h kesanju, pokori in molitvi, kakor poje misijonska pesem:

»Že krije tiha noč doline,
živali spe in cvetje trat.
Čuj misijonski zvon iz line
doni le tužno še enkrat.
O moli, moli! kliče zvon,
da v blažor bo vam misijon.«

Vsak njegov udarec kakor da bi trkal na srce. In resnično: ljudje so vzeli za resnostne klice, spoznali čas milosti in hoteli trumoma v cerkev. Neki nov duh, poln resnobe in verske vneme jih je prešinil. Še nerodneži so bili kakor preustvarjeni. — In kolika požrtvovalnost! Nobena

pot ni bila ljudem ne predolga, ne pregrda. Nihče se ni zmenil, četudi je bilo vreme grdo in mrzlo. V cerkvi niso bili nestrpni, četudi je trajala služba božja po poldrugo uro in večasi še dalje. Spovednice so vztrajno oblegali po cele dneve od štirih zjutraj do desetih zvečer. Nekateri so čakali po dva, tri dni, da so prišli na vrsto, pa nič jim ni bilo predolgo. Pritisk od obeh strani je bil tak, da se je ta in ona spovednica od časa do časa kar zagugala. Čudovita resnoba in misel na poslednje reči se je polastila vseh. Vsak se je hitel z Bogom spraviti, kakor da bo jutri sodni dan. Prav, kakor pravi tista misijonska:

»Oh, ne zamudi, krščanska dušica
z Bogom se spraviti, dan's je tvoj čas,
Dan's se vtolažit' dá 'ožjâ pravica,
jutri je lahko že sodba za nas.
Danes je lahko vse pridobljeno,
jutri prepozno in vse zamujeno.«

Celo mestne liberalne grče, ki že zdavnaj niso bile v cerkvi, so se polagoma razmajale, omehčale in se sramežljivo pod večer približale cerkvi. Med temi tudi stari zabavljáč čez vse sveto in pošteno . . . mestni župan Zahostnik! Ljudje so pravili, da se je gospod župnik od ginjenja jokal, ko ga je obhajal.

(Dalje.)

Priprava pri previdenju bolnika.

Domači naj hišo lepo osnažijo, sobo snažno pometejo, klopi, mize in okna umijejo, ako mogoče, okrasijo naj okna z lepimi cvetlicami. — Miza se mora pogrčiti z belim prtom in na njo postaviti razpelo, poleg razpela dve voščeni sveči, kupico z blagoslovljeno vodo, zraven vejico za kropiti, potem krožnik in na njem sedem kroglic iz pavole, katere mašnik potrebuje pri maziljenju, zraven še malo soli ali kruha, da si mašnik po maziljenju prste otare in jih potem z vodo splahne. Vse to naj se pozneje dne v ogenj in sežge. Pred mizo naj se postavi klečalnik, da mašnik

lahko nanj poklekne. Ako bo bolnik obenem spovedan in obhajan, naj se na mizo dene še druga kupica s čisto vodo, da si mašnik po obhajanju prste z njo omije. To vodo naj bolnik po malem izpije, ali pa se naj tudi izlije v ogenj. Med spovedjo naj ljudje odstopijo, in pred hišo ali v kateri drugi sobi sveti rožni venec molijo, dokler jih zvonček nazaj ne pokliče. — Bolnika naj umijejo, ga preoblečejo, isto storijo tudi s posteljo in postelnino, vsa postelnina naj bo snažno oprana. Soba mora biti tudi prezračena. Lucija Košak.

Vsem Marijinim družbam.

Ne prezrite tega!

Apostolsko delo je eden izmed treh glavnih namenov Marijinih družb. Eno glavnih apostolskih del pa je v naših dneh širjenje katoliškega tiska. Nasprotniki krščanstva dobro vedo, kako moč ima tiskana beseda: časnik in knjiga. Saj jih ravno s tem največ premotijo in zapeljejo. Katoličani se pa, žalibog, tega še vedno premalo zavedamo. Naše knjižice se nikakor ne širijo tako, kakor bi morale.

Zato prosimo in pozivljemo vse družbe, naj vsaka pri prvem prihodnjem shodu ustanovi časnikarski odsek, če ga že nimajo. Vsi odseki, na novo ustanovljeni kakor že obstoječi, naj se pa res pridno gibljejo in delajo. In sicer ne samo ob novem letu, ampak tudi med letom. Sovražnik nikoli ne počiva. Prišle bodo volitve in nasprotniki bodo širili laži, kakor že znajo. Treba jih bo zavračati.

V odsek naj se izvolijo najbolj razumni in požrtvovalni. Za načelnika ali načelnico odseka pa še izmed vseh najbolj sposoben in sposobna. Vsak odsek naj bo član Katoliške lige. Zato naj načelnik (nica) naznani ustanovitev ali obstoj odseka pismeno (zadostuje dopisnica) »Katoliški ligi v Ljubljani, Mestni trg št. 8« in naj sporoči, kam naj se katoliške tiskovine pošiljajo. Kjer želi duhovnik sam s to rečjo opraviti imeti, naj se pošilja nanj. Kjer imajo pa duhovniki že tako polne roke dela, naj bi se pošiljalo vse na načelnika (ico) časnikarskega odseka. Zato mora naznaniti svoj naslov.

Menda ni treba šele nadolgo razlagati potrebe takega odseka. Zato upamo, da se bodo Marijine družbe zavedale svoje naloge in se p o v s o d odzvale tej naši prošnji in pozivu.

Škofijsko vodstvo M. D.

Marijine družbe pa Orlice.

Prejeli smo odnekod to-le:

Na točko 6. »Naznanil M. dr.« v zadnjem »Bogoljubu« odgovarjamo: Na misel nam prihajajo davno izgovorjene besede naših pradedov: Svet bo tako zmeden, da se bodo ljudje vpraševali, katera vera je prava? Po našem mnenju bi se bila morala taka reč, kot so Orlice, temeljito prerešeti, predno se je ustanovila pri nas. Ali ne bo čudno, da bi jih sedaj morali odpraviti, ko je stvar že tako daleč in se že kažejo posledice? »Marijine družbe ne smejo trpeti škode,« pravite v zadnjem

»Bogoljubu«. Pa jo vendar trpijo; vsaj pri nas nazaduje. Več članic je namreč pristopilo k Orlicam, kar je napravilo nasprotstvo, celo priimke nam dajejo. Kako more obstati kraljestvo, ki je samo zoper sebe razdeljeno? Naša pravila vendar marsikaj prepovedujejo: grešna znanja, plese itd. itd., na oni strani pa se mladina v najbolj nevarnih letih shaja in raja. Katekizem, nas tudi uči, kaj vse prepoveduje šesta božja zapoved: vse kar žali sramežljivost, preprijazno občevanje z osebami drugega spola, kar napeljuje v ne-

šistost itd. Ali je sploh mogoče spričo toliko priložnost ohraniti — posebno dekletom — lilijo nedolžnosti neomadeževano? tako se vprašujemo.

Pa tudi sv. zakramenti škodo trpijo. Kdo pa naj bo še pobožen? Mladina bo dobila okus za vse kaj drugega, za Boga in Brezmadežno ji sploh časa primanjkuje. Čez dan so zaposleni, zvečer skušnje, ob Gospodovih dneh prireditve, še noči je treba pridejati, zjutraj zgodaj pa se opravlja daritev sv. maše in dele sv. zakramenti. Vstati bi bilo treba, pa ne gre; telo zahteva svoje. Ali ne trpi, tukaj škode duhovno življenje — radi telesnega razveseljevanja? Kaj pa pomaga človeku imeti še tako izvežbane telesne ude, svetno izobrazbo itd., na duši pa škodo? Po besedah Gospodovih te škode ves svet ne more nadomestiti.

Ja, pa je treba gledati, da se bomo v javnosti postavili, kako bomo lepše korakali. Oj ti ljuba sveta ponižnost, ti temelj vseh čednosti, kdo se še briga zate! In vendar so ravno Marijine družbe poklicane gojiti lepe čednosti, hrepeneti po krščanski popolnosti. Kako pa je mogoče hrepeneti Boga in svetu obenem dopasti, — tega ne razumemo.

To je zmagala, katera premagala svet: naša vera. Z vero bomo premagali svet; sveta s svetom nikdar!

* * *

Dodatek uredništva. Tiskano je, kakor je bilo poslano; samo nekaj je še izpuščenega. Kaj pravimo na to mi? Veliko resničnega so nam povedale te dopisnice. Vodstvo Marijinih družb z nezaupanjem gleda to veliko gorečnost, ki se je polastila deklet za orlišvo. Kar je posvetnega, to vleče! Bojimo se, da bodo Marijine družbe škodo trpele. In te nam pišejo, da jo že trpe. Verjamemo! Da telovadba, vnanji nastopi, uniforma itd. pobožnosti in poniž-

nosti ne bo pospeševala, to je gotovo. Tudi kreğajo se že med seboj orlice in neorlice. Ta bo lepa! Kakor da se niso ženske že brez tega dovolj rade med seboj sporekle; zdaj bo prišlo še to! —

Pri vsem tem je pa v krajih, kjer so Sokolice, težko odreči dovoljenje za Orlice. Kajti bolje vendar Orlica kakor Sokolica. — V koliko se smemo mi svetu prilagoditi, to določiti je umetnost. Vprašanje je: kaj je manjše zlo: da se nekoliko vdamo ali da se nič ne vdamo. Ker je to vprašanje zelo zapleteno, bomo o njem govorili še prihodnjič. Za danes rečemo samo to: Vodstvo Marijinih družb bi videlo najrajši, da bi vsega tega nič treba ne bilo. Če pa že kje mislijo, da brez Orlic ne morejo izhajati, ker bi sicer dekleta tiščala k Sokolicam, naj bi to bilo: 1. samo v krajih, kjer so Sokolice, 2. samo takrat, če bi sicer dekleta silile k Sokolicam, 3. samo za tista dekleta, ki so telovadbe res potrebne. Na kmečkih farah ni za to prav nobene potrebe. Silno smešno je, če kmečka dekleta poleti v časih največjega dela hodijo zvečer — telovadit. Smešno, a tudi prav nič primerno, če dekleta pozno zvečer okoli hodi. To je od nekdanj veljalo kot pravilo poštenega krščanskega življenja: Ženska bodi zvečer doma! In rožni venec naj moli! — Vso izobrazbo in zabavo, ki je dekletom potrebna, pa bi lahko nudile Marijine družbe. Za to imate navodilo v »Vodniku marijanskem« in »Družbeniku Marijinem«, samo izpolnjuje se ne. Gg. voditelje prosimo, naj skrbijo, da zaradi orlišva družba in pobožnost ne bo trpela! Najodločnejše pa moramo zahtevati, da orlišvo ne bo dalo nobenega povoda prepiru po družbah!

Toliko zaenkrat naše misli. Pa še prihodnjič kaj. Prav pa je, če tudi drugi sporočite svoje misli o tem.

Pot v srečen zakon.

(Dalje.)

IV.

Priprava na zakonski stan.

Ko sem kot mlad dijak hodil v srednje šole v Kranju, sem se enkrat pogovarjal s postarno ženico, ki je bila doma tam nekje pod Šmarjetno goro. Še danes se spominjam tistih njenih besedi.

»Sin se bo pa sedaj oženil,« mi pri-poveduje med drugim zgovorna mamica, »pa ga ni doma. Zato sem mu pa pisala gor na Nemško, saj vem, da ga tam ne more nobeden kaj prida poučiti. Tako-le sem mu pisala: Le pomisli! Kratka je be-sedica: da (sedaj pravijo pri poroki: ho-čem), pa za vse življenje velja.«

Pri poroki pa pravi mašnik-poročeva-lec ženinu in nevesti: »Sklenitev rok po-meni, da zdaj pred Bogom in krščansko družbo sveto potrđita, drug drugega ne za-pustiti, čeprav vam Bog nadloge pošlje, temveč vedno ljubeznivo in drug drugemu pomagaje tako dolgo skupaj ostati, da vaju bo smrt ločila.« In ko jima poda blagoslov-ljena prstana, zopet pravi: »Vzemita pr-stan, kateri naj vaju vedno opominja, da med sabo zakonsko zvestobo, ki si jo zdaj drug drugemu obljubita, do smrti natanko držita.«

Za vse življenje! To ni mala reč. Za-kon je in mora ostati nerazvezljiv, če hoče biti krepka podlaga lepega družinskega življenja.

Odkod izvira klic po ločitvi zakona? Odtod, ker se prevečkrat moži premože-nje z bogastvom, z lepoto, z gruntom, ker se moži imenitna služba s častjo: državni uradnik s svétnikovo ali predsednikovo hčerjo, da bi bolj in lažje napredoval v svoji službi. Ali dota se izmota, štor pa ostane, je dejal ranjki brezniški župnik, g. Lovro Pintar. Lepota se osuje, grunt se za-pravi, predsednik umrje... Potem pa se gorje rodi...

D o s m r t i ! Na to naj pomislijo star-ši, ki za žive in mrtve silijo otroke v za-

kon, če se mu tudi otroci upirajo, ki radi borih par tisoč kron sinu izberejo nevesto, ki je ta ne mara, ki radi samega ljubega grunta vsilijo hčer bogatemu posestniku, staremu vdovcu, čeprav vidijo, da se hči moži le iz ljube pokorščine do staršev, ne pa iz ljubezni do moža. Na to naj pomislijo tisti, ki svoje otroke silijo v zakon, čeprav se otroci ne marajo možiti in ženiti, am-pak jih srce vleče mogoče v tihoto samo-stanske celice.

Neki učitelj je svojemu bivšemu učen-cu ob ženitvi tako-le svetoval: »Ko se že-niš, nikar ne glej na tisto ped kože, ki jo vidiš na obrazu, ne glej na veliko doto, po-glej pa, kakšno ima nevesta obleko, kakš-ne ima roke in kakšno ima srce.« Fant ga je razumel, ubogal, in njegov zakon je še sedaj srečen.

D o s m r t i ! Na to naj pomisli tisti, ki se moži z zapravljivo, potratno neve-sto; ki hoče imeti za ženo jezično, togotno dekle; ki hrepeni po dekletu, ki je služab-nica greha, pohotnosti, plesa, ponočevanja.

D o s m r t i ! Na to pomisli, dekle, ki si želiš v zakon pijanca, preklinjevalca, togotnega in surovega človeka. Ne bo se poboljšal, in ti ga ne boš spreobrnila, si-rota boš ti in tvoji otroci.

Spominjam se neke svoje učenke. Ko-likokrat je prijokala v šolo lačna in zama-zana. »Kaj ti je, Marica?« sem jo vprašal. Pa mi je začela razlagati svojo zgodbo. »Oh, gospod, nocoj zopet nismo spali. Ata so prišli pijani domu, pa so vzeli v roke bič, pa so napodili mamo pa nas vse iz hiše. V sosedovem hlevu smo spali, pa je bilo tako mrzlo.«

D o s m r t i ! Na to pomisli, kadar ti razni ženitovanjski mešetarji nasvetujejo bogvekje za deveto goro bogatega ženina, premožno nevesto, ki ga niti ne poznaš, ki je nisi še nikdar videl. In pa tisti, ki se kar na prvi pogled zagleda v tujega člo-

veka, ki ga omamijo prve sladke besede iz njegovih ust.

Poznal sem tako nevesto. Prišla je služiti v čisto tuj kraj. V par tednih se je zagledala v človeka, ki ga v tistem kraju ni maralo nobeno dekle. Ne rečem: brke je imel zares lepe. To je bilo pa tudi vse, kar je imel. Pri izpraševanju sem ji poskušal malo oči odpreti, pa ni šlo. Za vse je bila slepa in gluha. Tri mesece po poroki sta se že grdo gledala in še grje kregala.

Najbolj naj pa na to pomislijo tiste uboge reve, ki tako hrepene po svojem »odrešitelju«, da tujim nepoznanim osebam pošiljajo svoje slike, kakor hitro najdejo kje v kakem listu kako ženitovanjsko ponudbo pod zapeljivim naslovom »Srečna bodočnost« in podobno.

Ni modro, da listi take ponudbe sprejemajo. Zakon je nekaj tako resnega, nekaj tako svetega, da se mi zdi naravnost greh objavljati take stvari v kateremkoli časopisu. Najbolj neumno pri tem je pa to, da take ponudbe stavljajo prav velikokrat lahkoživci, ki iščejo pri tem svoje zabave in jim je ženitev deveta briga.

Poznam pa tudi ženo, ki je šla kot

nevesta za tako ponudbo. Prepozno je spoznala, da je bila prevarjena in presleparjena. Mož je bil eden tistih, ki beli grad obetajo, pa prazne bajte nimajo, kakor pravi narodna pesem. Še več: celo življenja ni bila varna pred njim.

In nazadnje: Ubogi otroci takih staršev! Če so pri starših, je hudo; če gredo od staršev, je pa zopet hudo. Kje je spoštovanje, kje ljubezen, ki jo terja četrta božja zapoved od otrok?

Poznal sem tako siroto. Ljudje so fanta večkrat vprašali: »Kje je tvoj oče?« Fant pa je redno odgovarjal: »Po svetu hodi, pa ljudi moti.« Ali je to komu podobno!

Do smrti! Te besede so vredne vsega premisleka. Seveda dokler je čas: pred poroko. Zato naj takrat ne govori samo denar, ne samo lepota, ne slavna prihodnjost. Glavno besedo naj ima srce in značaj. Kaj pomaga vse drugo, če pa ni medsebojne ljubezni, medsebojnega spoštovanja! Vse mine, ljubezen pa ostane, in kjer je ljubezen, se vse poravna, vse podeli, vse pozdravi. Vse mine, srd pa ostane, in kjer ostane, tam je gorje.

Umrlim v spomin — živim v zgled.

† Mici Žargi.

Marijina kongregacija gospoščica pri č. m. uršulinkah v Mekinjah je dne 27. junija 1920 polnoštevilno spremila na njeni zadnji poti umrlo odbornico in večletno prednico Mici Žargi. Pokojnica je bila vobče priljubljena; zlasti pa med članicami uršulinske kongregacije. Z veliko vnemo in požrtvovalnostjo je kot prednica vodila Marijino družbo gospoščica. Vse je žrtvovala, da ohrani družbenice zveste vzvišenim vzorom kongregacije. Ni se bala nobene žrtve, ni se ustrašila nobenega nasprotnika. S svojim ugledom in velikim vplivom je kongregaciji veliko koristila. S svojim požrtvovalnim zgledom je članice nehote bodrila k stanovitosti in zvestobi vzvišenim vzorom Marijine družbe.

Zadnje leto je kot družbena odbornica uspešno sodelovala pri vodstvu družbe. Njena

beseda in dejanja so bodrila članice, da se niso izneverile svoji Gospe in Zaščitnici, ko so sokolice vse sile napele, da kongregacijo uničijo. V tem neumorno požrtvovalnem delu zgrabi dobro Mici Žargi neizprosna sušica. Dne 15. februarja je bila še pri družbenem shodu in pri odborovi seji. Moči so ji pa vidoma pojemale. Ves čas bolezní je vneto klicala »Marijo pomagaj« in jo prosila pomoči in tolažbe. Po dolgem trpljenju se je ločila od kongregacije, katero je nad vse vzljubila. Utrjena v ljubezni do svoje Gospe in Varhinje se je dne 25. junija preselila v naročje Marije, ljubiteljice čistih in stanovitnih duš. V Bogu se bo spočila, ker je tu delovala za njegovo čast in se trudila za slavo Brezmadežne. V tem delu in trudu si je nabrala nevenljivih zaslug; zato jo je Bog v njeni nežni mladosti vzel k sebi, da ji bo dal primerno, zasluženno plačilo.

Spominčica tovarišici Karlinci Špecovi na grob.

* 18. septembra 1900. † 3. junija 1920.

Članici frančiškanske Marijine kongregacije.

Skoraj ne morem verjeti, da je ni več med nami. Kakor senca je odšla. Njeno življenje je bilo tiho, skromno in navidezno enolično, a vendar polno žrtev in odpovedi. Kdo ni poznal njene globoke ponižnosti, ki se je pokazala pri vsaki priliki, in velike skromnosti, ki jo je privedla tako daleč, da je nase skoraj popolnoma pozabila? Kjer je mogla, je prihitela na pomoč, če ne drugače, vsaj z dobro besedo ali prisrčno molitvijo. Občudovanja vredna je bila njena pobožnost in natančnost v dušnih zadevah. Če je le ni kaj posebnega oviralo, je slo-nela vsak dan na Srcu Gospodovem in pristopila res kot angel k angelski mizi, kjer je črpala moči in se utrdila v kreposti. Koliko žrtev jo je spremljalo že na tej prvi jutranji poti, a ni se jih zbala. Mnogo in rada je govorila o svoji notranjosti, toda kljub temu se je tolikrat pokazala njena plemenita duša v vsej svoji lepoti in jasnosti. Jezus ji je bil vse, Marija najboljša Mati. Brezmejno je hrepenela po tih samostanski sreči, katero bi dosegla le po bridkih in težkih žrtvah. Navdušeno je sanjala o bodočnosti, ko poreče Jezusu: »Glej, vsa sem Tvoja na veke.« Presrečni dan je prišel prej, nego je mislila...

Karlinca je bila tudi vneta tretjerednica. Čeprav novinka, je vestno in natančno izpolnjevala pravila. Na smrti postelji pa je napravila obljubo.

Doma je bila pravi hišni angel: ljubezniva, postrežljiva in dobra. S koliko skrbnostjo je stregla svoji ljubljeni materi, ko je bila bolna.

Nobena žrtev ji ni bila pretežka, nobeno delo pretežavno. Na mami je visela z vso dušo in kolikrat je ponavljala: »Ko bi le jaz prej umrla kot mama. Tega bi ne mogla preboleti, čeprav bi šele takrat lahko vstopila v samostan!« — Karlinca v službi. Tudi tam je bila vzgledna. Dolžnost ji je bila sveta in radi tega njena velika vestnost, s katero je dosegla povsod naklonjenost. Toda koliko žrtev je zahtevalo od njene slabotne narave ravno naporno delo v trgovini!

Kdor pozna notranje življenje, ve, koliko bojov, viharjev in preskušenj je treba prestopiti. Morda bi mislili, da je bila tiha, molčeča Karlinca teh prosta! Nikakor. Kako viharo je bilo včasih v njeni notranjosti, razdvojeno in valovito, a vselej se je zmagoslavno dvignila preko vseh poskušenj in se povspela vedno višje. Kako visoko stoji, ni niti slutila, saj se je imela za tako revno in ničevno. Ravno to pa ji je dalo pravo veličino in jo naredilo veliko v božjih očeh. Hodimo po poti, ki nam jo je začrtala, da se dvignemo k Solncu in Ljubezni.

Tri tedne jo je mučna bolezen priklepala na bolniško posteljo in ni ji bilo dano, da zopet okreva. Tudi tu nam je vzpodbuden zgled in ščela, kjer naj se naučimo potrpežljivosti in vdanosti. Čez njene ustni ni prišla niti najmanjša tožba; tudi v najhujših bolečinah je ostala mirna in se je skoraj smehljala. Gospod jo je posebno ljubil, zato ji je dal v polni meri okusiti grenki kelih trpljenja. Vedno je ponavljala: »Kar Bog hoče.«

S svojim zgledom nam je pokazala pot, po kateri naj hodimo, s svojo priprošnjo nam bo pomagala, da bomo hodili za njo in se snidemo v kraju neskončne radosti.

Naš regent (vladar) Aleksander je obiskal Slovenijo v dneh 26.—29. junija. Bil je v Ljubljani, v Kranju, na Bledu, v Trzinu, v Celju, Mariboru in kar je krajev vmes med temi. Naredil je na vse, ki so ga bližje videli, vtisk dobrega, skromnega, domačega in priljudnega moža. Nič »visokega« ni na njem. Pravzaprav še ni mož, ampak je fant, ker si neveste še ni poiskal. Star je 31 let. V Ljubljani je bil v nedeljo pri sv. maši v stolni cerkvi. Na

blejskem otoku je šel v cerkev in zvonil z zvonom željâ. Tudi v Mariboru si je pogledal stolno cerkev. Zanimal se je tudi sicer za vernost našega ljudstva in pokazal svojo naklonjenost katoliški stranki, posebno Orlom, kar je liberalce strašno jezilo. Z urednikom Bogoljuba je govoril pri sprejemu duhovščine, vprašal ga in se zanimal za naše protialkoholno delo ter mu želel uspeha.

Veržej. Posvetitev družine presv. Srcu Jezusovemu. Dne 27. junija je božje Srce slavilo svoje zmagošlavje nad lepim murskim poljem. V svetišču salezijanskega zavoda Marijanišča se je zbrala nešteta množica od blizu in daleč prihitelega ljudstva, da si izvoli to Srce za svojega kralja in vladarja. Že pri prvi pridigi zjutraj je govornik, vlč. g. dr. Volčič, ravnatelj zavoda, vnel srca vernikov za Srce Jezusovo, ki je mir in sprava naša. Navdušenje je rastlo, ko je ob pol 10. nastopil kot slavnostni govornik (radi velike množice ljudstva na prostem), vlč. g. župnik Frančišek S. Gomilšek, ter govoril o velikih obljubi Jezusovega Srca, ki ne bo pustilo svojim častilcem umreti nesrečne smrti in četudi bi trebalo čudeža. Po slovesni sv. maši ob desetih smo božje Srce molili in ga prosili za sv. Cerkev, domovino in ljubljeno naše Marijanišče, ta biser murskega polja, pred izpostavljenim Najsvetejšim do 2. ure popoldne. Popoldne ob dveh je isti govornik v krasni pridigi pripravil cel zavod, predstojnike in gojence, na najlepši trenutek, ki ga je zavod doživel za časa svojega obstoja, na slovesno posvetitev presv. Srcu Jezusovemu. Bil je ganljiv, nepozaben prizor, ko so predstojniki in gojenci, za njimi ljudstvo, kleče pred Najsvetejšim glasno prisegali Srcu Jezusovemu večno zvestobo. Marijanišče, ta dom sinov Don Boskovich, je postal posebna last Srca Jezusovega, ki naj odtod na poseben način vlada nad murskim poljem. Prelepo slovesnost je zaključila veličastna procesija z Najsvetejšim in krcm presv. Srca Jezusovega. Nato so še domači gojenci - telovadci v krasno proizvajanih vajah pokazali ljudstvu, kaj premore krščanska mladina pod skrbnim vodstvom svojih vzgojiteljev. Živelo Srce Jezusovo!

Romarski shodi na Krki na Dol. so zdaj vselej po Vel. Šmarnu, prve tri nedelje po vrsti: prvo nedeljo (letos 22. avgusta) pridejo nemški Kočevarji, zanje so litanije nemške in nekaj pridige; drugo nedeljo po Vel. Šmarnu (29. avgusta) pridejo Gorenjci; tretjo nedeljo, 5. septembra, pridejo Dolenjci in iz okolice. Zato letos o Binkoštih ni bilo romarskega shoda. — Na Krko se pride iz Ljubljane peš v sedmih urah, z vlakom gredo romarji navadno ob osmih zjutraj iz Ljubljane do Stične, odkoder je 1½ ure peš do Krke. Na Krki je stara božja pot sv. Kozma in Damijana, ki sta bila nekaj zdravnika; zato se jima romarji pridejo priporočiti za zdravje. Zlasti možje in fantje, ki so si v vojski pokvarili zdravje, so še posebno povabljeni na božjo pot k sv. Kozmu in Damijanu. Vsak romar naj bi šel na Krki k sv. obhajilu, da bo božjo pot res dobro opravil.

Iz Štange nad Litijo: Poziv in prošnja častilcem sv. Antona v Štangi. — Društvo za

nabavo novih — bronastih zvonov za župno in romarsko cerkev sv. Antona-Čudodelnika v Štangi vabi vse častilce sv. Antona k blagohotnemu sodelovanju, da se čimpreje omisli tolipogrešano in milodoneče zvenenje romarski cerkvi v Štangi. — Vsakdo, ki daruje vsaj 100 dinarjev = 400 kron, bo vpisan kot do-brotnik cerkve, za katere se bo napravila mašna ustanova z vsakoletno večno sv. mašo na praznik sv. Antona Padovanskega in na sledečo shodno nedeljo za vse žive in mrtve dobrotnike cerkvenih zvonov. Dobrodošel pa tudi vsak še manjši dar v isti namen. V hvaležni spomin dobrotnikov se bo v tej cerkvi tudi javno molilo v čast sv. Antonu za darovalce v dušni in telesni blagor. — Verni romarji in častilci sv. Antona-Čudodelnika v Štangi, vam veljaj predvsem ta poziv in prošnja! — Načelnik društva za napravo zvonov v Štangi: Anton Žnidaršič, župnik.

Marijine družbe.

V Stopičah pri Novem mestu imajo številno in zgledno fantovsko Marijino družbo. Čez 30 parov krepkih mladeničev je na Telovo stopalo v procesiji za družbeno zastavo. Večina fantov, ki so bili na vojski ali v ujetništvu je domov prišedša ostala družbi zvesta ter prihaja k shodom in obhajilni mizi. Za 15 letnico, ki jo obhaja družba letos, izkazuje kronika, da je bilo v tej dobi sprejetih v družbo 230 mladeničev. Od teh jih je umrlo 19, in sicer (razen dveh) vsi srečne, nekateri naravnost lepe, previdene smrti. Dokaz, da nebeška naša Mati varuje svoje sinove. Predlanskim je prinesla »Mladost« življenjepis s sliko v vojaški bolnici umrlega vzor-družbenika-svetovalca Fr. Golobič iz Vrhov. — Družba ima v daljni Ameriki mnogo, nekaj čez 50 članov, ki so družbi zlasti pred vojsko večkrat dopisovali in pošiljali tudi darove. Trije člani so si izvolili redovni poklic, 32 jih je vstopilo v zakonski stan. Zadnji so v župniji zaslomba v vseh cerkvenih in naših svetnih organizacijah. Kandidatov je sedaj 25, za katere se vodi poseben pouk. Predstojništvo, ki šteje 9 svetovalcev in njih namestnikov, ima živahne mesečne seje. — Preteklo pomlad se je v župniji ustanovilo Katoliško izobraževalno društvo in telovadni odsek Orel, v katerega je vpisalo 24 mladeničev-družbenikov. — Družba ima v župniji ugled in tolik vpliv, da se med moško mladino v fari dostojno posvečuje Gospodov dan doma in v cerkvi, da je ta mladina splošno zelo trezna in miroljubna. Pohvalno se mora omeniti, da ne najdete v kraju zlahka fanta-pi-

janca, četudi po tukajšnjih brdih uspeva vinska trta in so med vinogradi postavljene zidnice in vinski hrami. Sedanji družbeniki so zlasti marljivi delavci v kmetijstvu in obrtih. Brž ko postoré doma, hodijo mnogi čez Gorjance na bližnje Hrvaško, od koder prinašajo mnogi lepe zaslužene denarje. — Čujemo in beremo, kako se v drugih krajih sestajajo fantje, da se skupno navdušujejo za plemenite marijanske in orlovske cilje. Gotovo je to prav in smo takih vesti veseli. Radujemo pa se osobito te, ker se sliši, da bomo skušali tudi v naši Dolenjski prihodnje leto prirediti večji fantovski tabor, da bomo potem bolj korajžno korakali vedno višje z vsem naporom za Marijo rajsko-čistim vzorom!

Shod Marijinih kongregacij ljubljanske okolice na Šmarni gori. V nedeljo 8. avgusta se je vil skozi Št. Vid krasen spreved deklet iz Marijinih družb cele ljubljanske okolice. Bilo jih je okoli 1500 z dvanajstimi zastavami. Pohitele so k svoji Materi na prijazno Šmarno goro, da pred svojo zapovedovalko pregledajo svoje vrste ter se skupno z novega vnamejo za čednostno krščansko življenje. Po lepih govorih, ki so se slišali v cerkvi in na prostem, ter po navdušenju, ki je zavladalo med dekleti, smemo pričakovati najboljših sadov. — Vršila se je vsa slovesnost tako-le: Ob pol 12. je bilo sveto opravilo, pri katerem so prepevale šentvidska in viška dekleta in na koncu cela cerkev, nato pridiga, v kateri je dekanijski voditelj p. Teodor bodril dekleta, naj se z vso vnemo oprimejo velike milosti **Marijine** družbe ter naj povsod pokažejo krščansko zavest. — Popoldne ob pol 2. je bil na prostem pred cerkvijo dekliški tabor, kojega je vodil g. dekan Zabret. Kot glavni govornik je nastopil predsednik S. K. S. Z. g. profesor Mazovec iz Ljubljane. Njegovim besedam so dekleta sledila z največjo pazljivostjo in mu pritrjevala z odkritim navdušenjem. Saj jih je vnel za čisto, narodno in demokratično življenje po načelih naše svete vere. S pohvalo moramo nadalje omeniti, da smo z največjo radostjo gledali na govorniškem prostoru tudi članice Marijinih družb Ježica, Vič, Brezovica, Sostro in Smladnik. Pogumno so nastopale druga za drugo ter navduševale svoje tovarišice. Po končanih govorih je g. dekan s primernim zgledom, kako podivja človek brez vere, zaključil zanimivo in vseskozi živahno zborovanje. — Nato so se dekleta zopet zbrala v cerkvi, kjer jih je g. škofijski voditelj v svojem skoraj eno uro trajajočem govoru svaril pred duhom današnje sveta ter priporočal potrebo žive, dejanske vere, katero naj pokažejo ravno dekleta iz Marijinih družb. Končno so se za-

pele lavretanske litanije za sklep in slovo Marijine božje poti. Veseli obrazi in živahno razpoloženje deklet je oznanjalo njih zadovoljnost. Slišalo se je: Lepo je bilo! Da, lepo se je izvršil dekliški tabor na Šmarni gori. Dal Bog po Mariji, da bi se pokazali tudi dobri sadovi prenovljenja. Drugo leto se moramo zopet zbrati na kaki lepi božji poti. Morda pri Sv. Joštu. To družbam v premislek! P. T.

Dev. Mar. Polje pri Ljubljani. Tabór na Šmarni gori nas je zelo navdušil. Bil nas je čez 100 z zastavo; prav zadovoljne in vesele smo bile. Bog daj, da bi se res po tem ravnale, kar smo tam slišale! Želeti bi bilo, da bi se taki tabori vršili po vseh dekanijah. Nekaj članic se je udeležilo tudi mariborskega tabora. Nekaj članic se je poročilo. Nekaj smo jih pa tudi spremile k večnemu počitku, zadnjo Jerico Kurnik, blago dušo. Bila je od začetka pri družbi, mnogo pripomogla za njen procvit, posebno ji je bilo pri srcu lepšanje cerkve. Koliko vencev je ona spletla za cerkev, vé samo Bog. Šla je k Mariji po plačilo. — Na Veliki šmarin pa smo imeli celodnevno čiščenje, skupno sv. obhajilo in uro molitve. Kar videti je, da je tabor res pomagal. Kakor pri teh cerkvenih slavnostih nastopamo, tako bomo tudi pri občinskih volitvah šle v boj za naše krščanske kandidate. Članice, storite svojo dolžnost! Dolžnost pa ni samo, da damo glas krščanskim možem in ženám, dolžnost naša je tudi, da pomagamo pri agitaciji. Agitirajmo pri drugih, ki niso v družbi! Širimo tudi katoliški tisk, žrtvujmo se z vsem srcem katoliški ideji. Pri nas se dela samostojna stranka prav verno; kako pa v resnici je, vam pokaže knjižice »Velika nevarnost za vero«. Dajte jo zapeljancem in zapeljankam brat! Naročite jo skupno, stane le 1 krono. — Letos bomo obhajale dvajsetletnico. Pripravljajmo se, da jo bomo proslavile dostojno!

Iz Trsta. Vedno nam je bila naša Marijina družba ljuba in draga, a posebno v teh težkih časih se je oklepamo z vso ljubeznijo, ker nam nudi res veliko opore, tolažbe in pravega, resničnega veselja. Tudi letos smo imele pred glavnim družbenim znakom »Marije Milostljive« osemdnevne duhovne vaje pod vodstvom o. Reberca iz Gorice. Vsak mesec imamo shod za dekleta, enega za žene in dekleta, uro čiščenja z govorom, dvakrat redna skupna sv. obhajila, izvanredna pa ob praznikih zaščitnikov naših odsekov in ob drugih prilikah. Večkrat imamo zborovanje raznih odsekov, tako evharističnega, ki se trudi pripeljati družbo čimbližje k evharističnemu Jezusu. Odek deluje tudi izven družbe, da skuša pripraviti ljudi k nedeljski sveti maši in k velikonočni izpovedi. (To je hvalevredno, dať

Ur.) Misijonski odsek podpira z molitvijo in po možnosti tudi gmotno misijone (naš misijonski zavod, Apostolstvo sv. Cirila in Metoda, Klaverjevo družbo), izdeluje pa tudi oblekce za naše revne otročiče. V Rafaelovem odseku (za varstvo službujočih deklet) imamo vpeljana kolodvorsko stražo, tako da čaka ena članica ob vsakem prihodu vlaka na dekleta, ki pridejo služiti in jim preskrbi zavetje. Pa tudi drugače storijo članice v tem odseku lahko veliko, veliko dobrega. Tudi treznostna misel je pognala pri nas nekoliko globokejših korenin. V devetih letih, odkar se je pričelo pri nas z »Družbo treznosti«, smo slišale že veliko o neizmerni škodi, ki jo povzroča pijančevanje našemu narodu; sedaj nas č. g. voditelj poučuje podrobno o načinih, kako lahko blagodejno vplivamo na svojo okolico in kako naj delujemo v svoji družini. Delovanje Pijevega odseka kateri skrbi za razširjanje dobrih knjig, je radi sedanjih razmer zelo omejeno. Imamo še odsek sv. Cecilije za petje, sijonskega za oplešavanje cerkve, odsek sv. Marte za stanovsko izobrazbo in odsek sv. Katarine za govore, deklamacije in igre. Poleg tega pa imamo še vsako nedeljo po shodu ali zborovanju kako krajše podučno predavanje č. g. voditelja. Tako je obilo preskrbljeno za naš napredek v vsakem oziru in marsikatero veselo urico preživimo v naši družbi. Pa tudi drugim preskrbimo včasih s prireditvijo dobrih iger nekoliko poštenega razvedrila; tako je zveza Marijin Dom od lanske jeseni sem priredila pet iger in en koncert. Naj omenim, da tudi pri nas odpadajo suhe veje in da nekatere postajajo prav brezbrizne in mlačne za družbeno življenje. A z ozirom na žalostno stanje Marijinih družb na Primorskem se naša Marijina družba še precej dobro drži.

Z Vinice. Za našo župnijo ob Kolpi je bil 8. avgust izredno slovesen, za pobožna srca slavnosten dan. Vršil se je dekanijski shod 3. reda sv. Frančiška za Belokrajino. Viniška župnija more pokazati znaten napredek na verskem in izobraževalnem polju, odkar tu deluje goreči župni upravitelj g. P. Bitnar, ki je ustanovil Marijino družbo, poživil 3. red in se veliko trudi za izobrazbo mladine (Orle, pevске vaje, društvene igre). Vizitator P. Pavel je v izbornih govorih poudarjal potrebo in koristi 3. reda za sedanji čas. Po jutranjem opravilu se je vršila veličastna procesija iz župne cerkve na Žeželj k zgodovinsko znameniti božjepotni cerkvi Matere Božje na hribu s Kalvarijo, ki leži nad Vinico ob Kolpi, kamor tudi romajo iz vseh delov Hrvatske. Krasno procesijo mimo Kalvarije na vrh hriba s prelepim razgledom po Belokrajini in Hrvatski so zvrsto-

ma menjavale tretjerednice in Marijine družbe iz Metlike, Podzemlja, Črnomlja, Starega trga, Sinjega vrha in Adlešič. Posebno so se odlikovale Marijine hčere iz sosednje dragatuške župnije, ki so tudi prinesle prelep venec železjski Materi Božji v dar. Slavnostni govor s sv. mašo je ob 11. uri opravil P. Pavel, na kar se je vršil ženski tabor pred cerkvijo, kjer je g. vizitator pozival zbrane družbenice na uspešen boj za katoliška načela zlasti zdaj, ko bodo tudi ženske dobile volilno pravico in tako znatno vplivale na politični razvoj katoliške Jugoslavije. Sklenilo se je s posvečenjem družin Srcu Jezusovemu, ki naj razliva tudi nad to župnijo ob skrajni meji naše škofije svoj blagoslov in privabi sosedno hrvatsko mladino v naše Marijine organizacije in orlovski tabor. Popoldan ob dveh je bil zopet govor v župni cerkvi s slovesnimi letanijami, nakar se je vršilo nabiranje novih udov.

Iz Čateža pod Zaplalom. V nedeljo, 1. avgusta, smo na Zaplazu imeli dekanijski shod tretjega reda. Vodili so ga preč. Peter Pavel iz Novega mesta. Ob pol 10. uri je šla procesija iz Čateža na Zaplaz, kjer je bila slovesna sv. maša, popoldne ob dveh pridiga in pete litanije. Nato so se vršili govori na hriščku zunaj cerkve. Govorili so g. voditelj, g. dekan iz Trebnjega in domači g. župnik. Potem so neustrašeno nastopile govornice iz Trebnjega, Sv. Križa, Mirne in Čateža. Odhajajoči verniki so veselo klicali: Bodi pozdravljena, Marija zaplaška!

Sv. Jernej pri Ločah. Imamo deklinško Marijino družbo z 90 in novo mladeniško z 10 udi. Fantov je sicer malo, a so sami pridni, ki imajo trdno voljo tudi pridni ostati. Od deklet sta med letom umrli Marija Korošec iz Ličnice in Jera Paj iz Vrha. Omožila se je pridna in vzorna družbenica Frančiška Jurše iz Ličnice. Bogoljubov prejemamo skupno 46, nekaj jih prihaja posebej, Glasnikov pa 12. Družbeni praznik Brezmadežnega spočetja in sprejem novih udov smo obhajali, kolikor se je dalo slovesno. Tudi praznik presv. Srca Jezusovega smo letos prvič in ga bomo odslej obhajali vselej kar najslovesneje. V stranski oltar sv. Florijana smo obesili lepo podobno presv. Srca, katero so potem dekleta obdale s cveticami in venci. Na predvečer smo imeli večernice, na kar se je spovedovalo. Na lepi praznik sam sta bili dve peti sv. maši, pridiga in javna posvetitev presv. Srcu. Obhajancev je bilo zelo razveseljivo število, celo veliko moških. Nedavno smo ustanovili tudi deklinško zvezo, v katero se je takoj vpisalo 63 članic. Zanimanje za zvezo je veliko in se dekleta množično priglašajo.

Iz Kostrivnice: Bridko nas zadeva nesreča za nesrečo. Dne 15. oktobra l. 1919 so umrli tukaj naš priljubljeni g. župnik Franc Višnar, ki so pastirovali 18 let v naši župniji. Božja previdnost nam je poslala zopet prav gorečega dušnega pastirja č. g. Janeza Luskar, ki pa so delovali med nami žalibog samo 9 mesecev. Bog jih je nenadoma poklical k sebi, dne 1. avgusta. Bili so vzor duhovnika, skrbni učitelj otrok in voditelj Marijine družbe. Delovali so malo časa pri nas, a mi Kostrivničani smo jih srčno ljubili in spoštovali. Je sicer tudi pri nas nekaj takšnih, ki so jim nasprotovali, a njihovih krasnih pridig in zlatih nauk ni mogel nobeden prehvaliti, bodisi prijatelj ali nasprotnik. Sloveli so daleč okrog kot izvrsten pridigar. Bili so še v najlepšem cvetju svojega življenja, pa Bogu se je dopadlo jih vzeti iz te solzne doline in jim poplačati njihovo zvesto delovanje.

Sv. Anton v Slov. goricah. Ali ste brali v 3.—4. št. Bogoljuba dopis od Sv. Jurija v Slovenskih goricah? Berite ga še zopet in zopet, posebno ve Marijine hčere in tudi posnemajte vzorno družbenico, in kadar boste same neveste, napravite gostijo brez godcev in plesa! Ne pa, kakor je v nekem kraju na Štajerskem neka, sicer pridna družbenica, celo svetovalka, šla dve uri daleč vabit godce na svojo gostijo. Kako lepo se bere o družbenici od Sv. Jurija, da ni imela na gostiji godcev, ampak so gostje tisto, kar bi dobili godci, darovali za misijone. Gotovo si so vsi, posebno še nevesta in ženin, izprosili s tem božjega blagoslova. Tako naj bi napravile vse Marijine družbenice - neveste. Brez godcev je gostija lahko prav vesela, posebno ker so godci večkrat umazanega jezika, tako da se jim pošteno čuteči človek ne more smejati. Marijine družbenice, tudi na dan poroke pokažite, da ste Marijinega duha! — Naše ljudstvo kaže, da do njega še ni prišel cerkvi sovražni duh, ker tudi k popoldanski službi božji prihaja v obilnem številu, kar ni povsed opaziti. V dveh dnevih češčenja Najsv. Zakramenta, se je razdelilo 1500 sv. obhajil. O, pri nas sovražnikom sv. Cerkve pšenica ne bo šla v klasje! »Samostojni« bi se radi repenčili, pa jih antonjovčani ne maramo, ker vemo, da lesnika ne rodi dobrega sadu.

Metlika. Nenadoma je legla k večnemu počitku članica deklinške Marijine družbe Marija Bajuk iz Drašič v 32. letu svoje starosti. Bila je ponižna in miroljubna, več let cerkvena pevka. Nad eno leto je bila v župnišču v Št. Rupertu. Ali njena huda želodčna bolezen jo je prisilila, da je Št. Rupert zapustila in šla v Novo mesto v bolnišnico si zdravja iskat. A namesto zdravja je našla čez osem dni tamkaj hladen grob. Kako je bila pokojnica spoštova-

na od svojih soster, priča njen pogreb, ker so družbenice prihitele iz daljne Metlike z družbeno zastavo, da so jo spremile na njeni zadnji poti v črni grob.

Tomišelj. Dekleta Marijine družbe smo imele duhovne vaje. Vodili so jih gospod Fr. Birk iz Ljubljane. Dekleta Marijine družbe in tomišelske žene so se za birmo in pa za majnik izkazale s tem, da so okrasile Marijin oltar in pa tudi zunaj cerkve vso župnijo. Dne 19. maja so se pa preselili od nas g. župnik Knific, 25 letni skrben dušni pastir. S svojim velikim trudom so nam spremenili podružnico v župnijo. Bilo je polno dela. Veliko koristnega so napravili za dušni in telesni blagor vseh faranov. In že smo dobili novega župnika, g. Franciška Gabršek iz Šmihela. Sprejeli smo jih z veliko častjo in z velikim veseljem. Upamo, da bodo z veliko gorečnostjo in uspehom pasli izročeno jim čredo. Mi pa se jim skazimo hvaležne s tem, da bomo prav poslušne njihove ovce in podpirajmo njih teški poklic z molitvijo!

Dol pri Hrastniku. Cvetni teden smo imeli v. misijon, ki je obrodil lepih sadov. Marijina družba se je na novo poživila, pa tudi med drugimi verniki ni ostal brez uspeha. Nekateri so se prej celo zarekli, da ne pojdejo poslušat misijonskih pridig, pa so se vendar omeščali in prejeli sv. zakramente, celo taki, ki že desetletja niso bili pri sv. spovedi. Nadvse veličastna pa je bila sklepna procesija s svetim Rešnjim Telesom; kajti udeležilo se jo je obilo vernikov iz sosednjih župnij. — Dne 16. maja je pa naša Mar. družba skupno s Trboveljsko napravila izlet v 5 ur oddaljeni Čemšenik. Kljub slabemu vremenu se nismo ustrašile dolge poti. Čemšeniška Mar. družba nas je pričakovala s svojim banderom. Od tod se je razvila skupna procesija med mogočnim prepevanjem proti župnijski cerkvi, kjer smo imele pridigo. Popoldne ob 1. so pa bile šmarnice in pete litanije. Po litanijah se je g. Citarjeva iz Čeč poklonila v imenu Trboveljske Mar. družbe z lepo deklamacijo nebeški kraljici Mariji devici. Za tem pa je bilo zborovanje vseh treh Mar. družb v Čemšeniškem društvenem domu, kjer je bilo več govorov. Končno so Čemšeniški g. kaplan povzeli besedo in razložili, kako pomenljivo je, da smo Štajerke prihitele ravno k njim v Čemšenik, kjer sta naša prvoboritelja pckojni dr. Krek in naš sedanji g. dr. Korošec ravno pred vojno blagoslovila njihov društveni dom. Za vse udeležence je bil ta dan zelo lep, dal Bog še več takih!

Koroška Bela. Dne 13. majnika je praznovala naša deklinška Mar. družba svojo 20 letnico. K našemu skromnemu praznovanju sta prihitele tudi Marijini družbi z Breznice s svo-

jim voditeljem in z Jesenic. Zjutraj so članice prejele skupno sv. obhajilo, popoldne pa je bil slovesen shod v cerkvi. Po slovesnih petih litanijah je bila skromna zunanja slovesnost v mali dvorani. Prednica Ivana Smolej je v pozdravnem govoru družbenicam razkrila hrepenenje dobrega dekliskega srca in vso uteho, ki jo najde v družbi nebeške Matere. Nato je A. Sirc prednašala pesem: Ob družbeni dvajsetletnici; za evharistični odsek pa T. Bregant: Najlepši trenutki. Mlajše članice so nam predstavile ljubko igrico »Jagnje«, kjer smo gledali vso lepoto in srečo nedolžnega srca, večje pa so nam v igri »Marijin otrok« pokazale čudovito varstvo Marijino nad tistimi, ki se njej posvetijo. Še nekaj: Za 20 letnico smo sklenili in tudi izvršili: Vsaka hiša, kjer je družbenica, mora imeti Bogoljuba, samo premalokrat nas obišče. (Op. ur. Res da malokrat, pa saj ljudje ne marajo zanj. Da ste zdaj to sklenili, je gotovo prav, a to bi bilo že davno moralo biti — pri vseh družbah seveda.)

Kočevje — Marijin dom. V pravem pomenu besede je zavod usmiljenih sester, ki imajo tu trirazredno meščansko šolo »Marijin dom«. Vseh 25 let, odkar si je Marija izbrala ta dom, ga je kot najskrbnejša mati čuvala, ga branila vsakovrstnih nezgod in sovražnikov. Najbolj nam pa polni srce z radostjo in hvaležnostjo, da nam je naklonila milost, da se je ustanovila tu družba otrok Brezmadežne. Ves Marijin mesec smo se pripravljale, da se na dan sprejema popolnoma darujemo in posvetimo Mariji. Dne 13. raznika, nedeljo presv. Srca Jezusovega, so prihitali iz Ljubljane preč. g. dr. Zdešar ter sprejeli lepo število gojenk v Marijino družbo. Z lepo primerno igro in prijetno zabavo smo dale ta dan duška našemu veselju. V Marijinem domu so odprta vrata vsem slovenskim mladenkam iz Kočevja in okolice. Prijazno vas vabimo, da se pridružite nam, da v Marijini družbi pod varstvom Brezmadežne ter skrbnim vodstvom usmiljenih sester lažje dospemo do večnega cilja. Marijin dom vam bodi zavetišče! Tu boste našle prijazen sprejem in primerno razvedrilo.

Moška Marijina družba v Križankih v Ljubljani je pohitela v nedeljo, dne 8. avgusta na prijazne Črnuče. Vsled posebne prijaznosti domačega č. g. župnika Tomelja nam je bila dopoldne in popoldne na razpolago okusno ozaljšana župna cerkev, kakor tudi dvorana kat. izobr. društva. Tu smo imeli po sv. maši, katero je opravil č. g. voditelj, družbeno zborovanje. Na shodu smo prav prijateljsko obravnavali razne družbene zadeve in se prosto razgovarjali o težkočah, ki ovirajo plodonosnejši razvoj družbe. Razprav so se udeleževali poleg g. voditelja P. Cirila Lekšan razni družbeniki,

posebno pa tovariša gg. Hočevnar in Kostanjevac. — Po skupnem obedu smo v župni cerkvi po sv. rožnem vencu odpeli slovesne litanije, ki jih je opravil ob asistenci vsled posebne prijaznosti č. g. katehet Čadež. Sodelovalo je pri petju iz prijaznosti več ljublj. gospodičen, kar je slovesnost znatno povzdignilo. Bodi jim zato prav topla zahvala! — Popoldne se je v prosti naravi v gozdičku nad vasjo razvila ljubka zabava, med katero je peval mešani pevski zbor. Poleg treh navedenih gospodov nas je počastil pri tej zabavi s svojo navzočnostjo še č. g. prof. dr. Ujčič. Le premaglo je vsem prišla ura ločitve. Vsem, ki so kakorkoli pripomogli k tako lepemu dnevu, ki bo obrodil, upamo, dokaj sadu, bodi izrečena tem potom prav topla zahvala!

SPOMINJAJTE SE UMRLIH:

Valentina Vrhunc, Železniki; Jakob Logar, Železniki; Marija Modic, Tomišelj. N. p. v m!

Dobre knjige.

»Družbenik Marijin« se dobi vselej v Ničmanovi prodajalni po 12 kron.

Vrt Marijin. Dekliškim zvezam in Marijinim družbam je posvečena knjižica, ki je ravnokar izšla, »Vrt Marijin«. Češki spisal Julij Zeyer, poslov. Marko Krajnc. Obsega 243 str. in stane s pošt. vred 3.50 K. Naroča se v tisk. sv. Cirila v Mariboru. Knjižica je zbirka mičnih legend iz Marijinega in Gospodovega življenja. Čitatelji »Glasnika najsv. Src« so jih čitali leta 1918. in 1919. v Glasniku. Niso sicer v knjižnici svetopisemske resnice, ampak le pobožne legende, ki jih je ustvarila ljubezen prvih kristjanov do Matere božje in ki jih je Marijin častilec Zeyer ovil v krasno pesniško obleko. Čitatelju legendic se vtisnejo prizori iz življenja Gospodovega in njegove matere globoko in neizbrisno v spomin. Članice Dekliških zvez in Marijinih družb! Vam je posvečena knjižica! Naročajte jo! Če naročite 10 izvodov skupno, dobite enega povrh.

Vsem izobraževalnim društvom, družbam, olovskim krožkom in knjižnicam priporočamo, da si naročijo »Dobrodelno knjižnico«. Izšli so dosedaj naslednji zvezki: Oskrba pohabljenec, Naši vojni pohabljenec, Dobrodelna organizacija, Žensko vprašanje, Poročilo o dobrodelnem shodu, »Jagnje«, dramske slike za mladino, Skrb za slepce, Vladine naredbe o socialnem skrbstvu, »Na dan sodbe«, ljudska igra. Vsaka številka stane 2 K. Naroča se pri društvu »Dobrodelnost«, Ljubljana, Poljanski nasip 10.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Antonija Gaberc iz Loma, da bi zadobila zdravje po priprošnji Marije pomočnice kristjanov. — Mladenič v tujini, da bi ga Bog obvaroval nesreč in ga pripeljal srečno domov. — Neki pogrešani mladenič-vojak, da bi se srečno vrnil k svojim starišem. — Marijina družbenica v dušnih in telesnih potrebah. — Neka na kriva pota zašla oseba. — Neka oseba za dar strahu božjega. — Vse še ne uslišane prošnje.

ZAHVALE.

Zahvaljujejo se: Ana Hrapot iz Zg. Grušovelj sv. Ludoviku in sv. Tadeju za uslišanje v važni zadevi. — Neka oseba iz Dovjega sv. Družini za zadobljeno zdravje. — Neka oseba sv. Antonu Pad. za ozdravljenje roke. — V. Žerjav presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji in sv. Antonu Pad. za mnogo uslišanih molitev. — Katarina Rusjan iz Renč Materi božji za večkrat izboljšano zdravje. — M. P. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter sv. Antonu za uslišano prošnjo v boleznih. — M. Ž. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Pavlu in sv. Dizmu za uslišano prošnjo. — Brigita Muhič presv. Srcu Jezusovemu, Svetogorski Materi božji, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za uslišane prošnje v dušnih potrebah. — Sestra Izidora, uršulinka, Mariji Pomočnici na Brezjah, lurški Materi božji in sv. Antonu P. za zdravje. — V. C. Lurški Gospé za pomoč v dušnih bojih.

Darovi.

Za odkup in krst poganskih otrok: Helena Repar, Begunje pri Cerknici (za dva dečka: Anton in Jakob) 50 K; Neimenovana iz Iga (za dečka: Anton) 25 K; Ivana Jereb, Črničev nad Polhovgradcem (za deklico: Alojzija) 25 K; dekliška Marijina družba Dragatuš (za deklico: Neža) 25 K; E. S., Ljubljana (za dečka: Jožef) 50 K; Antonija Hribernik (za deklico: Antonija) 30 K; Jera Virant 10 K; Franciška Prijatelj, št. Vid (za dečka: Vid) 30 K; Marija Polak, št. Jurij ob Ščavnici (za dečka: Ant. Pad.) 50 K; Janez Hudrič, Bistrica v Rožu (za dečka: Janez Marija) 25 K; Gregor Jerolin, Bistrica v Rožu (za dečka: Jožef Marija) 25 K; Apolonija Jerolin, Bistrica v Rožu (za deklico: Terezija) 25 K; zbirka šolskih otrok v Sori (za deklico: Ana) 50 K; Neimenovan iz Šalovec pri Središču (za dečka in deklico: Martin in Alojzija) 75 K; Marija Mihič, Hrib (za dečka: Alojzij) 30 K; Pavla Kuntara, Laško (za deklico: Marija) 65 K; Antonija Kotar, Golnik (za šest pog. otrok: Marija, Leopoldina, Franciška, Rozalija, Frančišek, Janez) 170 K.

Za kruh sv. Antona: Neimenovana iz Iga 20 K; Neimenovana iz Dramelj 20 K; župni urad Srednjavas v Boh. 35 K; Neimenovana iz Srednjevasi v Boh. 10 K; E. S., Ljubljana, 10 K; Anton Barlič, Blagovica, 20 K; Malka Vrtačnik, Podvine, 20 K; Neimenovana, Studeno, 10 K; V. Švigelj, kaplan,

Bloke, 206 K; Neimenovan iz Bukovšice, 20 K; Marija Dobnik, Ilovagora, 30 K; Nežika Klun, Kuželj, Hrv., 20 K; U. V., Trbovlje, 10 K; M. M., Stara Oselica, 30 K; Julijana Dogša, Grabe pri Središču, 5 K; Ana Hrapot, Zgor. Grušovelj, 30 K.

Za afrikanske misijone: Neimenovana 5 K; Marija šime, Črmošnjice, 10 K; Ivan Štrubelj, župnik, Studeno, 100 K; Mimika Borko, Vodranec, 10 K.

Za najpotrebnejše misijone: A. Martinčič, kaplan, Dobrovlje, 10 K; Anton Dolar iz Vrbe 400 K; N. N., Sv. Križ pri Litiji, 4 K; župni urad Srednjavas v Boh. 30 K.

Za Dejanje sv. Detinstva: Šolski otroci, Sv. Helena 4 K 92 v.

Za misijone: Neimenovana iz Dovjega 3 K; Antonija Gaberc, Lom, 8 K; Antonija Rihter, Sromlje, 10 K; J. Kolarič, Orešje pri Ptuj, 20 K.

Za balkanske misijone: Dekliška Marijina družba, Stopiče, 261 K; Neimenovan iz Mozirja 50 K; Marijina družba, Cirkovce, 80 K.

Za Armado sv. Križa: župni urad Srednjavas v Boh. 50 K; Marija Kramer, Griže pri Celju (zbirka) 30 K; Pavla Babič, Kranj, 15 K.

Za Misijonsko mašno zvezo: Franciška Slak, Brusnice, 10 K 20 v.

Za »Dejanje sv. Detinstva Jezusovega« so poslali gg. voditelji: Dominik Janez, župnik, Studeno, 44 lir; Ig. Leben, župnik, Batuje-Selo, 17 lir; Val. Zupančič, spiritual in katehet na notr. uršul. šolah v Ljubljani, 200 K; žup. urad Šenčur p. Kr., 24 K; M. Jager, kaplan v Borovnici, 187 K 16 v in bon za 30 K; J. Kogovšek, mestni kaplan in katehet v Ljubljani, 100 K; učenci II. deške 6. r. ljudske šole v Ljubljani namesto venca na krsto katehetu in opatu J. Smrekarju, 287 K 45 v; zbirka »Bogoljuba« 304 K; Pavlin Bitnar, kaplan, Vinica, 30 K; Fr. Pestotnik, kaplan, Koroška Bela, 60 K; M. Bukovec, kaplan, Smlednik, 60 K; A. Jemec, župnik, št. Jakob o. S., 54 K 70 v; C. Potočnik, spiritual, zavod sv. Stanislava, 60 K; K. Starman, Preska, 50 K; V. Zor, kaplan, Črnomelj, 21 K; J. Vilhar, kaplan, Sv. Križ pri Kostanjevici, 20 K; J. Žagar, župnik, Dobje pri Planini, 50 K; deška šola Vodice in Skaručina 50 K; J. Vadnjak, kaplan, Breznica, 75 K.

Darovi za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: Mis. odsek v Poljanah po Mar. Mrak, 100 K; Jan. Sušnik, kaplan, Ig, 270 K; Sostro 150 K; Neimenovani 10 K; Apost. odsek, št. Rupert, 48 K; Neimenovani 2 K; skupščina III. reda v Selcih 254 K; župni urad Ovsiše pri Podnartu 21 K 80 v; župnija Kresnice 25 K; župni urad v Stični 320 K; fantovska Mar. družba v Šmarjeti 100 K; župni urad Begunje pri Cirknici 25 K; nabrano v Predvoru po g. kaplanu Dežela 109 K; župni urad v Lešah 28 K 45 v; Jan. Dovč, kaplan, Sodražica, 32 K; Ant. Oblak, župnik, št. Lovrenc, 50 K; nabrano v Predosljih po g. kapl. Jos. Šimenc 426 K; župni urad v Železnikih 10 K; župni urad Selce nad Šk. Loko 201 K 80 v; župni urad Ajdovec 23 K 60 v; po Mar. Farazin, Sv. Jakob v Slov. Goricah, 8 K; Ivana Arnuž, Sv. Jakob v Slov. Goricah, 9 K 65 v; Mar. kongr. učiteljice (II. sekcija), Maribor, 84 K 80 v; župni urad na Viču 21 K; Ant. Kajdiž, kaplan, Kranjska gora, 5 K; župni urad v Sv. Lenartu nad Šk. Loko 71 K; župni urad Cerklje na Gor. 406 K; župni urad Selce nad Šk. Loko 25 K 20 v; Fr. Pokorn, župnik, Besnica, 200 K; J. Štrukelj, župnik v Zg. Tuhinju, 50 K; Mrak Marjana, Smoldno, Poljane, 15 K; Mar. kongr. za duhovnike v zavodu sv. Stanislava, št. Vid, 65 K; župni urad Žalina 10 K; I. in II. dijaška Mar. kongr. v zavodu v Stanislava 135 K;

župni urad v Radovici 53 K; dekl. Mar. družba v Trbojeh 34 K; dekl. Mar. družba pri Sv. Jakobu v Ljubljani (venci) 190 K 90 v; dekl. Mar. družba in odsek »Apostolstva« v Idriji 312 K; Jerman Filip, Zaboršt, p. Dol pri Ljubljani, 200 K; cerkev Srca Jezusovega v Ljubljani (nabrano) 48 K; Mar. vrtec v Mirni (Dolenjsko) 90 K; Fr. Pešec, dekan v Smarju, 42 K; župni urad št. Peter pri Novem mestu 50 K; župni urad Podbrezje 30 K 90 v; župni urad št. Vid nad Ljubljano 167 K; ženska Mar. družba v Trbojeh 48 K; dekl. Mar. družba v Ribnici (venci) 345 K 60 v; Marjana Mrak, Smolno, Poljane, 40 K.

Odpustki

za mesec oktober 1920.

I. Odpustki celega mesca oktobra.

a) Kdor zmoli tretji del rožnega venca (pet odstavkov) v cerkvi ali doma, dobi vselej odpustek 7 let in 7 kvadragen. b) Popolni odpustek na rožnovensko nedeljo ali v osmini pod navadnimi pogoji prejmejo oni, ki na praznik in vsak dan v osmini zmolijo vsaj tretji del rožnega venca, če obenem obišejejo cerkev. c) Popolni odpustek zadobe katerikoli dan oni, ki po omenjeni osmini tekom oktobra vsaj deset dni odmoliijo tretji del rožnega venca.

II. Odpustki ob določenih dnevih mesca oktobra.

1. Petek, prvi v mescu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

2. Sobota, prva v mescu. Sv. Angeli varih. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta. — Kjer se danes obhaja god angelov varihov, dobe popolni odpustek: a) udje »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjanje; b) udje bratovščine sv. Družine.

3. Nedelja, prva v mescu, rožnovenska. Od večeraj opoldne pa do danes opolnoči dobé v cerkvah, v katerih je ustanovljena rožnovenska bratovščina, vsi verniki popolni odpustek pod navadnimi pogoji, in sicer tolikrat, kolik-

okrat obišejejo cerkev ali kapelo in tam molijo po namenu sv. očeta. Odpustki se lahko darujejo tudi dušam v vicah. Vrh tega udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. — Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

4. Ponedeljek. Sv. Frančišek Ser. Popolni odpustek vsem vernikom v vsaki cerkvi. Tretjerednikom vesoljna odveza.

6. Sreda. Sv. Marija Frančiška. Popolni odpustek vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

7. Četrtek, prvi v mescu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan.

10. Nedelja. Materinstvo preč. Device Marije. Popolni odpustek udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi.

12. Torek. Sv. Serafin. Popolni odpustek istim kakor 6. dan.

13. Sreda. Sv. Danijel in tovariši. Popolni odpustek istim kakor 6. dan.

15. Petek. Sv. Terezija. Popolni odpustek: a) danes ali v osmini vsem vernikom v karmelitskih cerkvah, udom škapulirske bratovščine tudi v farnih cerkvah, če ne morejo obiskati redovne cerkve; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan; d) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

19. Torek. Sv. Peter Alkantarski. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 6. dan.

21. Četrtek. Sv. Uršula in tovarišice. Popolni odpustek udom bratovščine sv. Uršule danes ali v osmini v bratovski cerkvi.

23. Sobota. Sv. Janez Kapistran. Popolni odpustek istim kakor 6. dan.

26. Torek. Bl. Bonaventura. Popolni odpustek istim kakor 6. dan.

28. Četrtek. Sv. Simon in Juda. Popolni odpustek udom kakor 15. dan.

31. Nedelja, zadnja v mescu. Bl. Krištof in Tomaž Flor. Popolni odpustek: a) vseni, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) istim kakor 6. dan.

Takoj za to številko bo izšla posebna številka za Koroško. Drugi naročniki jo dobe le, če je posebej zahtevajo in plačajo (1 K).

Koledar za november 1920.

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. Očeta:

Poštenost in vestnost za trgovce.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostolstva molitve, za vsak dan še važne, nujne zadeve.	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v		
			ljublj. škof.	javni. škof.	
1	Poned.	Vsi sveti	Bela peč	} Stormlja	
2	Torek	Vernih duš	Lj. hišalnica		
3	Sreda	Hubert	Ustje		} Kapela
4	Četrtek	Karol Bor.	Col		
5	Petek	Sv. relikvije	Č. Vrh p. P. Gr.		} Koprivnica
6	Sobota	Lenard	Kropa		
7	Nedelja	Zahvalna	Jesenice	Zdole	
8	Poned.	Deodat	Novomesto	} Sl. Bistrica	
9	Torek	Božidar	Loški potok		
10	Sreda	Andrej Avel.	Sostro	D. M. 7 žal.	
11	Četrtek	Martin, šk.	Dol	Sv. Mart. n. P.	
12	Petek	Martin, m.	Smartno p. Kr.	G. Polskava	
13	Sobota	Stanislav	Podlipa	Sp. Polskava	
14	Nedelja	Josafat	Smartno p. L.	Črešnjevce	
15	Poned.	Leopold	Moravče	} Majšberg	
16	Torek	Edmund	Bled		
17	Sreda	Gregorij	Srednja vas	} Makole	
18	Četrtek	Evgen	Mengeš		
19	Petek	Elizabeta	Lj. Josefium	} Poličane	
20	Sobota	Feliks Val.	Šm. p. Šm. g.		
21	Nedelja	Darov. D. M.	Hrenovica	Laporje	
22	Poned.	Cecilija	Sp. Tuhinj	} Studenice	
23	Torek	Klemen, pap.	Bukovšina		
24	Sreda	Janez od kr.	Ziri	} Tinje	
25	Četrtek	Katarina	Sv. Katarina		
26	Petek	Sv. Ivan B.	Rova	Sv. Venceslav	
27	Sobota	Virgil	Zapoge	} Sv. Magdal. v Mariboru	
28	Nedelja	I. adventna	Liti a		
29	Poned.	Saturain	Studen		
30	Torek	Andrej, ap.	Vače	Sv. Jožef v v Mariboru	

stek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan.

5. Petek, prvi v mescu. Popolni odpustek:

a) udom bratovščine presv. Rešnj. Telesa kakor 1. dan; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; vsem, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca ter molijo po namenu sv. očeta.

6. Sobota, prva v mescu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

7. Nedelja, prva v mescu. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: če obiščejo bratovsko kapelo; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če je v bratovski cerkvi izpostavljeno sv. Rešnje Telo in pred njim nekaj časa pobožno molijo. — Popolni odpustek: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega.

12. Petek, Sv. Didak. Popolni odpustek vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Fran-

čiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

13. Sobota, Sv. Stanislav. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan.

14. Nedelja, Sv. Jozaif. Popolni odpustek istim kakor 12. dan.

15. Ponedeljek. Spomin umrlih iz karmeličanskega reda. Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v redovni ali farni cerkvi.

16. Torek, Sv. Neža Asiška. Popolni odpustek istim kakor 12. dan.

19. Petek, Sv. Elizabeta. Popolni odpustek istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

21. Nedelja, Darovanje Marije Device. Popolni odpustek: a) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v redovni ali farni cerkvi; b) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo obenem za razširjanje »Dejanja«; c) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

24. Sreda. Sv. Janez od Križa. Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v redovni ali farni cerkvi danes ali v osmini.

25. Četrtek. Sv. Katarina. Tretjeřednikom vesoljna odveza.

26. Petek. Sv. Leonard Portomavriški. Popolni odpustek istim kakor 12. dan.

28. Nedelja, zadnja v mescu. Sv. Jakob Marški. Popolni odpustek: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) istim kakor 12. dan.

29. Ponedeljek. Vsi svetniki treh redov sv. Frančiška. Popolni odpustek istim kakor 12. dan.

30. Torek. Sv. Andrej. Popolni odpustek udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo po namenu sv. očeta in za razširjanje sv. vere.

Predsedstvo kamniškega okrožja „Orlov“

kupuje dobro ohranjene kompletne

orlovske kroje,

zanje daje blago za obleke ali denar.

Kupijo ali zamenjajo se tudi vsi posamezni dobro ohranjeni deli kroja; **zurka, čepica, srajca, pas, hlače** i. t. d. Za hlače damo novo hlačevino in za druge dele primerno blago.

Prevzema vsak dan okrožni predsednik **Franc Berc pri Krištofu v Kamniku.**

Apostoli molitve, Šrite

Apostolski molitvenik,

ki ga je izdalo Apostolstvo sv. Cirila in Metoda! V uvodu je zanimiv pouk o apostolskem delovanju, o pravoslavju in o delu za cerkveno zedinjenje. Molitvenik obsega

krasne nove molitve.

V mnogih župnijah se iz tega molitvenika molijo „ure molitve“ pred sv. Reš, Telesom — Dobiva se v Ljubljani v Jugoslovanski knjigarni in v prodajalni K. T. D. — Cena 3.—K.

Razširjajte „Bogoljuba“!!

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od 8—1 in jih obrestuje po

3%

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 3 krone na leto.

Vloge v „Ljudski posojilnici“ so popolnoma varno naložene, ker posojilnica daje denar na varna posestva na deželi in v mestih.

„Ljudska posojilnica“ sprejema vloge tudi po pošti in daje za njih vplačilo na razpolago pošne položnice. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadružnikom posojila proti vknjižbi z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvo) in zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najboljše.

Rezervni zakladi znašajo nad en milijon kron.

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem leta 1918 nad 40 milijonov kron.

„Ljudska posojilnica“ stoji pod neposrednim državnim nadzorstvom.